

od leta 1969

ŠTEVERJANSKI VESTNIK

Števerjan, Oktober - December 2020 | San Floriano del Collio, Ottobre - Dicembre 2020

Leto LII št.4 | Anno LII nr.4

Pošiljatelj:

S. K. P. D. "F. B. Sedej"

Trg Svobode 6

34070 Števerjan (GO) – ITALIJA

vestnik@sedej.org

Poste Italiane Spa

Spedizione in abbonamento Postale

70% - DCB/Gorizia

Lasten tisk

Spošt.

S.K.P.D. F.B. SEDEJ

Trg Svobode 6

34070 Števerjan - (GO)

www.sedej.org

KAZALO

UVODNIK - ŠE NAPREJ <i>POVEZUJEMO</i>	3
POBOŽANSTVENJE - BOŽJI NAČRT S ČLOVEKOM.....	4
POGOVOR Z DIRIGENTOM PATRICKOM QUAGGIATOM.....	5
BOŽIČ V ŠTEVERJANU	9
ZMEDA V NEBESIH.....	11
PRIPOVED IZ STARIH POZABLJENIH PREDALOV: TININE NOGAVICE (ČETRTI DEL).....	13
VESTI IZ ŠTEVERJANSKE OBČINE.....	14
KAJ PRAVIJO SOSEDI? NOVICE IZ BRIŠKEGA ČASNIKA.....	17
PRAZNIK VSEH SVETIH LETOS MALO DRUGAČE	20
IZVOR MARTINOVANJA.....	20
ZAHVALNA NEDELJA	21
STEKLENICA VINA.....	23
KORONA OBLETNICA	24
TAKŠNI SMO PAČ LJUDJE - <i>MI IN COVID-19</i>	25
“ <i>PIŠI KUKR GOVORIŠ</i> ” - PRIŠLI SMO MI, KRALJI TRIJE.....	26
NAŠ MOTO? NIČESAR NE REŽEMO	27
KAKO JE ŽIVETI DANES – INTERVJUJI Z MLADIMI ŠTEVERJANCI.....	28
KO ZNANJE IN TEORIJA POSTANETA PRAKSA: PLATFORMA: KAM NA BRIS?	29
OSNOVNOŠOLCI PIŠEJO	31
BOŽIČNA KRIŽANKA.....	36
KUHARSKI RECEPTI.....	37
REŠITEV KRIŽANKE.....	39
DAROV, SMRTI ČESTITKE	40-41
PRAZNIK SVETIH TREH KRALJEV.....	42
VABILO “MOJE JASLICE”.....	43
VOŠČILA.....	43
BOŽIČNA POBARVANKA.....	44

Opreмили in uredili člani društva »F. B. Sedej«

Urejanje, lektoriranje in grafično oblikovanje: Stefania Beretta, Petra Ciglič, Costanza Frandolič, Damjan Klanjšček, Elija Muzic, Klara Terčič, Martina Valentinčič

Petra Ciglič in Klara Terčič (glavni urednici)

Ivan Vogrič (odgovorni urednik)

Platnica: oblikovanje Petra Ciglič, fotografija Rebeka Bernetič

Če Števerjanskega Vestnika še **ne prejimate**, če ste **zamenjali bivališče in naslov**, ali potrebujete katerokoli informacijo, nas lahko kontaktirate s spodaj navedenimi telefonskimi številkami ali naslovi e-mail, tako da boste lahko še vedno redno prejeli naše glasilo.

Uredništvo Števerjanskega vestnika: vestnik@sedej.org

Petra Ciglič
342 8945726
ciglic.petra@gmail.com

Klara Terčič
366 1650128
klaratercic@gmail.com

Damjan Klanjšček
329 7227151
damjanklansceck@gmail.com

Elija Muzic (blagajničar)
340 5258399
elija.muzic@gmail.com

UVODNIK

ŠE NAPREJ *POVEZUJEMO*

Damjan Klanjšček

Števerjanski vestnik, naš časopis, časopis vseh Števerjank in Števerjancev, z nami že enainpetdeset let, kakšno nepopisno kulturno in kronološko bogastvo naše vasi! Nastal je kot majhna zamisel, a postal je nenadomestljiv v vsaki števerjanski hiši, v naši skupnosti. Ob svojem nastanku je Vestnik obsegal le par strani, izhajal pa je večkrat letno, skorajda mesečno, s časom pa je postal bogatejši in lepši, do današnjih dni, ko ga S.K.P.D. »F.B. Sedej« izdaja štirikrat letno, bogatijo pa ga raznovrstne teme, od duhovne misli našega gospoda župnika, do delovanja obeh kulturnih društev, svoj prostor dobijo tudi naši najmlajši sovaščani, osnovnošolci. Skratka, v njem je zapisano celotno delovanje in utrip naše vasi.

Moje srečanje s Števerjanskim vestnikom sovпада s trenutkom, ko smo se z družino preselili v Grojno, leta 1997. V poštnem nabiralniku smo kaj kmalu našli majhen snopič listov: na njem je pisalo Števerjanski vestnik. Ko pomislim na Vestnik, se mi v mislih prikaže slika tiste platnice, na kateri kraljuje grb društva, okoli njega pa stojijo beli žarki, v katerih so navedene vse dejavnosti in prazniki ter kulturno delovanje v Števerjanu. Morda mi je ta platnica med najdražjimi, saj sem, takrat kot otrok, rad prebiral in listal naš časopis. Prišla so leta, ko sem s Fabijanom in Gabrijelom obiskoval srednjo šolo v Gorici, kjer so se neizogibno stkale trdne vezi, posledično sem pristopil k društvu in k raznim dejavnostim, ena izmed prvih je bilo petje v mešanem pevskem zboru. Takratni glavni urednik Marjan Drufovka je vprašal Gabrijela in mene, če bi lahko prevzela razvijanje Vestnika s ciklostilom in tako sva pričela z delom. Ciklostil je bil postavljen na sedežu društva, na desni strani tistega majhnega okenca, preko katerega je

pogled segal na oder oziroma v dvorano. Marjan je čez čas štafeto glavnega urednika podal naprej, prevzela jo je Nikol Dorni, ki je za Vestnik skrbela par let, nato pa me je novoizvoljeni predsednik Filip Hlede vprašal, ali bi sprejel uredniško funkcijo.

Kot vsi začetki, tudi ta ni bil lahek. Nekoliko obžalujem dejstvo, da sem se včasih znašel sam pred problemi ali pred urejanjem glasila. Ko je človek mlad, je neizkušen, veliko stvari se mora sam naučiti, spoznati mora okolje, ki ga obdaja in ljudi okoli sebe. Do takrat sem Vestnik le prebiral, razmnoževal in zlagal, znašel pa sem se pred dejstvom, da je bilo potrebno časopis oblikovati, za nekatere članke poskrbeti osebno, za druge pa najti avtorje. K sreči je za mano stala dobra skupina in zvesti pisci, ki so veliko pripomogli k izidu vsake številke in z menoj ohranjali navdušenje nad tako važnim medijem, našim Vestnikom. V zadnjih letih se je uredništvo še toliko bolj okrepilo, članki so skrbno lektorirani in izvrstno grafično oblikovani, kar daje glasilu pomen in samopodobo skorajda profesionalnega časopisa. V letu 2019 je Števerjanski vestnik slavil svojih petdeset let neprekinjenega izhajanja, točneje je prva številka izšla 12. januarja 1969. Obletnico smo slavili točno 12. januarja 2019 v nabito polni dvorani župnijskega doma »F.B. Sedej«. Ekipa, ki sestavlja in skrbi za Števerjanski vestnik, se je takrat nadejala, da bi primerno obeležila tako velik in pomemben jubilej. Pomisliti moramo, da je časopis še vedno brezplačen in zanj skrbimo prostovoljci, kar daje še toliko večjo pomembnost petdesetletnemu neprekinjenemu izhajanju. Društvo je zato izdalo posebno, izredno številko Vestnika, ki ste jo vsi prejeli na dom. Dela ni bilo malo, tri mesece smo vsak dan s skupino delali in bili v stiku, bodisi

kar se tiče gradiva, kot tudi oblikovanja samega biltena. Urednikovanje Števerjanskega vestnika, vsaka posamezna številka, ki jo približno mesec in pol snuješ in oblikuješ, ti kot človeku nekaj prinese. Vsaka številka je majhen delček rasti, ki ga večkrat takoj ne zaznaš. Vsak delček ti v teku desetletja, v zameno za opravljeno delo, podari veliko nepopisnih in neotipljivih izkušenj, katerih se le s časom zavedaš. Zavedaš se, da si skozi čas imel ob strani odlične ljudi, ki so po svojih močeh s teboj soustvarjali in gradili, ti pomagali in te podpirali, pridobil si veliko novih veščin, od racionalizacije delovnega časa, do tega, da ti z nikomer ni težko spregovoriti in se podati v debato. Oblikovanje izredne številke je bilo pravi izziv, a bil je tudi trenutek, ko izveš, komu lahko zaupaš in dodeliš delo, kdo ti stoji ob strani in komu za vse skupaj sploh ni mar. Neizbrisno se ti vtisne v srce pripoved starejših ljudi, ki so kljub težkim povojnim razmeram pripomogli zgraditi družbeno tkivo vasi: za vedno jim bom hvaležen za tople besede, polne izkušnje in skritih nasvetov.

S tem daljšim obračunom delovanja uvajam napoved spremembe: pred letom dni sta se uredništvu pridružili tudi mladi Števerjanki, Petra Ciglic in Klara Terčič, ki sta se za Vestnik zavzeli in prinesli val svežih idej za lepšo prihodnost našega glasila. Naj naštejemo samo nekaj novih rubrik, kot so nadaljevanka Tinine nogavice, Piši kukr govoriš in intervjuji mladim Števerjancem. V junijski številki ste lahko brali, kako je naše sovaščane prizadel koronavirus v vseh življenjskih in ekonomskih aspektih, novi članci uredništva pa sta tudi oblikovali festivalsko rubriko, ki je proslavljala njegov petdeseti jubilej. Svoje urednikovanje prepuščam Petri in Klari, ki sta v enem letu pobliže spoznali in se nadejali, da bi vsaka številka bila bogatejša in lepša. Skupaj smo leto dni dobro sodelovali in vem, da bomo še naprej. Njima in vsem, ki sodelujejo ali bi radi pristopili k ustvarjanju Vestnika želim, da bi ta časopis ne bil le bela podlaga in črne tiskane besede, temveč da bi ohranjal svoj živi element, ki je hkrati jedro njegovega gesla: »Povezujemo«.

POBOŽANSTVENJE - BOŽJI NAČRT S ČLOVEKOM

župnik Marjan

***Človeka je treba misliti znotraj bogočloveškosti,
njegovo življenje razumeti v luči po božanstvenju,
ki od vekomaj predstavlja božji načrt s človekom. (M.T.)***

S prvo adventno nedeljo vstopamo v tisto bogoslužno obdobje, ko se spominjamo napovedi in pričakovanja božjega učlovečenja, ki obsega in zagotavlja možnost človeškega pobožanstvenja. To je bogoslužni čas upanja, ki vabi k poglobljanju razmerij med ljudmi in k poglobitvi odnosa med človekom in Bogom. Človek je bitje odnosov, ne kakršnihkoli, temveč odnosov ljubezni. Prvi korak v ljubezni pa je v tem, da se pustimo ljubiti od Ljubezni, in v priznanju, da nam je izkazal dobroto Bog, ki nas sprejema za svoje prijatelje in sogovornike. Bližnji, ki ga moram najprej ljubiti, ni tisti, ki me potrebuje, ampak ta, ki ga potrebujem kot kruh, kot vodo, kot zrak, da ostanem pri življenju. Zato ljubezni ne moremo spoznati, razen, če dopustimo, da smo ljubljene. Najprej se moramo pustiti poklicati, od božje ljubezni in sprejeti

ljubezen vase, da lahko ljubimo. Saj je ljubezen v tem, da se nam je Bog dal prvi.

December je za kristjana še posebej mesec poglobljanja razmerij med ljudmi ter med človekom in Bogom. Pomislimo samo na tople večere ob adventnem vencu ali prižgani sveči, na Miklavžev večer, na praznik Brezmadežne, posebno pa še na božični in druge večere med božičnimi in novoletnimi prazniki. Ob teh večerih naj bi kristjani v molitvi izkusili odnos, ki je vrhunec vse naše odnosnosti. V decembru smo še posebej poklicani, da bi bili v vsakem odnosu takšni, kot smo v molitvi. Spomin na rojstvo Boga in človeka, ta čudež nad čudeži, nas k temu še posebej vabi.

Adventni čas je slovenskemu narodu že od nekdanj časa človečnosti, domačnosti, pozornosti, notranje zbranosti in duhovne priprave na Božič; čas, ko so misli in želje usmerjene na obhajanje spomina božjega rojstva in na dejavno sočutje s potrebnimi. Ves advent je tudi prepleten z zgovorno simboliko (adventni venec, miklavževanje in predvsem božični večer), ki nam lahko pomaga, da smo bolj ljudje in bliže Bogu.

Za kristjana pa je adventni čas predvsem čas zavedanja božjega učlovečenja kot izraza Božje zastonske ljubezni.

Kljub temnim oblakom, ki jih prinaša koronavirus, nam Božič prinaša upanje v lepši jutri, saj nam prihaja naproti On, ki je LUČ, REŠITEV in svetla POT proti drugi strani tunela. Pojdimo korajžno in veselo za Njim!

POGOVOR Z DIRIGENTOM PATRICKOM QUAGGIATOM

ZBOROVSKO DELOVANJE IN KULTURA MED PANDEMIJO

Patrick Quaggiato in Petra Ciglic

Nam lahko na kratko opišeš delovanje števerjanskega mešanega zbora v zadnjih mesecih?

V tem času je delovanje cele zborovske piramide društva Sedej onemogočeno. Z mešanim zborom smo septembra, ko so državni ukrepi to dovoljevali, tavajoče poskusili začeti z vajami. Naj pojasnim, da sem po naravi pretežno optimist, toda kratkoročno mi je res težko rožnato gledati na vsa kulturna dogajanja. Kot vemo, spada zbor med dejavnosti, ki niso življenjsko važne in niso zato nujno potrebne; poleg tega je zbiranje v številčne skupine prepovedano in zadnji predpisi, ki obvezujejo nošenje maske tako na prostem kot v notranjosti prostorov, nam dodatno otežkočajo delovanje. Pogoji dela v našem kratkem obdobju petih vaj so bili nekoliko težki. Soočili smo se na primer s težavo, da so morali biti pevci med seboj oddaljeni in se niso kaj dosti slišali med sabo. Nekateri dojamejo hitreje in so bolj samostojni, drugi pa potrebujejo več časa, da ponotranjijo pevsko linijo, kaj šele, če nimajo sopevca zraven. Čas za učenje se nedvomno podaljšuje in, v bistvu, najbolj grdo je ravno dognanje, da ni več (pričakovanega) užitka in je zato tako petje nesmiselno.

Od razglasitve prvega zaprtja konec februarja do konca trgatve nismo imeli vaj. Že(lj)ni petja smo z vajami ponovno začeli 24. septembra. Letošnji začetek sezone pa je bil drugačen od vseh do zdaj: razbralo se je v vzdušju, da ni tistega optimizma in veselja, ki je vedno dehtel; vladal je čuden občutek strahu, kaj se nam bo v prihodnosti godilo, saj je število okužb že raslo ... in tako se je zgodilo, da

smo bili po mesecu dni primorani spet prekiniti vaje. Zdaj smo v drugem valu epidemije in, glede na dosedanje izkušnje, ne moremo nič načrtovati, ker ne vemo, če bomo uspeli načrte uresničiti oziroma, kar je še bolj tragično, ne vemo, kaj vse se še lahko zgodi.

Katerih predpisov so se morali pevci držati med vajami?

Na vajo so morali pevci prihajati zdravi. Če so imeli katerikoli simptom, na primer kašelj ali prehlad, so morali ostati doma. Ob prihodu na vaje so morali imeti nameščeno masko, kot tudi v primeru vsakega premika v prostoru; držati so se morali medosebne razdalje vsaj enega metra. Pred vstopom v dvorano, kamor smo preselili dejavnost, da bi lahko do pike upoštevali predpise o medosebni razdalji za pevce, je poverjen član meril telesno temperaturo, ki ni smela biti višja od 37.5°C, nato je moral vsak posameznik podpisati izjavo, da ni v predhodnih štirinajstih dneh imel navedenih simptomov, da ni imel stikov z osebami okuženimi z novim koronavirusom, da ni v karanteni, da ni potoval po določenih predelih, kjer je stopnja okuženosti visoka ... V bistvu, da je seznanjen s protokolom obnašanja. Nato si je razkužil roke in po uspešni triazi je lahko vstopil v dvorano ter dosegel svoj prostor po najbližji poti. Enkrat na svojem mestu si je lahko snel masko. Izposoja katerihkoli predmetov (npr. svinčnikov) ter podajanje not in map nista bili možni. Ob koncu vaje si je vsak spet nadel masko in, ob upoštevanju medosebne razdalje, lahko izstopil iz dvorane, si ponovno razkužil roke in odšel. Jaz pa sem moral stalno nositi masko, ker sem edini obrnjen proti pevcem.

Kateri koncerti in dogodki so bili v načrtu za mešani pevski zbor?

Poleg rednega nedeljskega delovanja cerkvenega zbora, smo imeli v planu petje pri maši in po maši na dnevu Vseh svetih; to je v bistvu edino kar smo delno uresničili. Pripravljali smo pester program pesmi za 8. novembra, ko bi morali imeti večerni polovični koncert z zborom "Gruppo polifonico Claudio Monteverdi" iz Rude, s katerim bi predstavili skladbe naših obmejnih skladateljev, a že vdrugič nam ni uspelo. V načrtu je bila tudi vsakoletna etapa, revija Cecilijanka. Skratka: vse je šlo po vodi.

Ti so bili naši plani za prva dva meseca delovanja. Kar mene kot zborovodjo najbolj skrbi, je uigranost ansambla. Od februarja do septembra namreč ni bilo vaj, t.j. sedem mesecev! Stopiti na tirnice sezone s pevci, ki niso vadili cel ta čas, ni bilo lahko za nobenega od nas. Zdaj pa spet mirujemo. Če želimo biti čim bolj performantni, moramo vaditi, ni kaj. Drugače je tako, kot da bi športna ekipa igrala tekmo po polletnem premoru ... Žal bi bila le za oddajo "Paperissima". Torej cilj, če ga prenesemo v zborovsko razsežnost, ni samo petje kot tako, ampak tudi kakovost le-tega. Seveda smo lahko veseli vsakega

MePZ F.B. Sedej na Cecilijanki

opravljenega dela, toda če stvar opraviš na lepši, za nas umetniški način, bodo zadoščenje in občutki znatno drugačni in bodo gonilna motivacija za nadaljnje delovanje.

Zborovska dejavnost je v času pandemije kot tudi številne druge kulturne dejavnosti najbolj pod udarom. Kaj misliš, katere bodo posledice tudi za našo, slovensko, kulturno dejavnost ob ponovnem zaprtju?

Kultura je izraz naroda. Narod, ki nima kulture, ne obstaja. Nas Slovencev, v primerjavi z drugimi narodi po celem svetu, ni prav dosti, a kljub temu imamo ogromno in nadvse kakovostno kulturo, naj bo v literarnih delih ali v drugih oblikah umetnosti in nenazadnje tudi v zborovstvu. Naši predniki niso stali križem rok, ampak so si zavihali rokave. Zgleda, da nam je bilo ustvarjanje in vrednotenje kulture dano, prirojeno, in upamo, da bomo ta DNK še prenašali v bodoče. Edino, kar vemo, je da živimo v tem času v danem prostoru in se moramo odgovorno [kulturno] obnašati za našo dobrobit in človeka kot takega. Naši predniki so v prejšnjih stoletjih že doživeli podobne trenutke, celo slabše in so razvidno dokazali, da so trden in z vseh stališč delaven narod, ki se zlahka ne vda. S časom so postavili vsako stvar spet na noge. Domnevam, da bo tudi tokrat z nami tako. Za Števerjance pa dam roko na ogenj.

Nam lahko zaupaš, kako se je sploh porodila in nato razvila tvoja ljubezen do glasbe in zborovskega petja?

Rodil sem se v družini, kjer sta starša bila od vedno ljubitelja te umetnosti. Mama je študirala malo klavinja, oče pa najprej malo klarineta, kasneje pa je kot samouk začel igrati na bobne. Oba sta v mladih letih prepevala v zborih. Odraščal sem v glasbeno res spoštljivem ambientu. Zaradi tega je bilo neizogibno, da bi tudi sam vzljubil glasbo. Doma smo jo veliko poslušali, tudi v avtu smo imeli vedno prižgan radio. Poleg tega je oče še naprej igral bobne v ansamblu in mislim, da me je ravno to najbolj pritegnilo in me spodbudilo, da sem se še sam podal v te vode. V zbor sem vstopil že, ko sem obiskoval vrtec. Spominjam se, da sem zelo rad hodil na vaje. Kasneje me je doletela velika sreča: kot dvanajstletni fant sem imel možnost nastopati v deškem zboru, ki je sooblikoval opero *Carmen* v Areni v Veroni med celotno poletno operno sezono. To je bil krasen ambient, velik orkester, ki spremlja, čudovita glasba, množica štirinajsttisočih poslušalcev, ki te ne samo poslušajo ampak tudi opazuje (saj nismo bili statični kot pri običajnem koncertu, ampak smo imeli zrežirane premike, oz. vloge). Hkrati pa deliti ambient z vsemi velikani na enem kupu, kot so režiser Franco Zeffirelli, dirigent Daniel Oren, sopranistka Cecilia Gasdia, plesalka Carla Fracci, je res neprecenljivo in te napolnjuje z mogočnim navdušenjem. Približno takrat sem začel bolj konkretno pisati glasbo. Sicer sem nekaj že v prejšnjih letih nekaj „spisal“, po tisti izkušnji pa sem prav začutil veliko željo ne samo po komponiranju not, temveč tudi in predvsem po ustvarjanju tiste lepote, ki sem je bil deležen. V naslednjih letih sem vedno rad prepeval v zborih, najraje sem imel polifone skladbe. Drugi srečni dogodek pa je bil, ko mi je znani primorski dirigent Stojan Kuret predstavil skladatelja in dirigenta Ambroža Čopija, ki me je takoj povabil v vrste svojih zborov. Z njim sem spoznal zborovska tekmovanja in še bolj kakovostno zborovsko literaturo ter skladatelje. To mi je omogočilo, da sem širil svoj pogled na glasbo in, še posebno, bogatil kompozicijski stil.

Od vedno me je pritegovalo vse, kar spada k glasbi ali je z njo povezano. Zaradi tega sem se tudi odločil, da uberem pot v dirigiranje, ki mi je bila, v času pred približno dvajsetimi leti, novost. Torej tolkala, komponiranje in dirigiranje me spremljajo že krepkih dvajset let.

Kaj najbolj pogrešaš oz. obžaluješ ob prekinitvi pevskih vaj?

Četudi se zdi, da stagniramo in se zato nič ne dogaja, pa na žalost ni tako. Smo v času, ko mirovanje povzroča pozabljanje petja oz. vsega kar je za petje pomembno, naj si bo iz tehničnega kot iz poslušnega vidika ter vseh problematik, ki spadajo v zborovsko petje. Kar pa me najbolj skrbi je delovanje otroškega in mladinskega zbora. Biti prikrajšani za, recimo, leto vaj, je zame nepojmljivo, saj so mladi ravno v najboljših letih sprejemanja navodil in ne vaditi je res velika škoda. Žal mi je za vse

pevce, ki res zelo radi pojejo in ne morejo tega početi. Časa nam namreč ne bo nihče vrnil. Vaja je za pevca sproščanje energije, odmik od vsakodnevne mrzlice, regeneracija duha in splošna sprostitev.

Pri sebi pogrešam svoje delo, ko iz nič počasi gradiš skladbo, da zazveni, kakor si jo sam želiš in pogrešam občutke, ki privrejo, ko na vajah ali nastopih dosežeš, kar si si načrtoval. Nisem Števerjanec, zato sem bil primoran prekiniti fizično vez z našo ljubo realnostjo. Še dobro, da nam tehnologija pomaga, da smo lahko vsaj virtualno še povezani.

Nekateri zbori so se med spomladansko karanteno organizirali s pevskimi vajami na daljavo. Glede na to, da vse kaže, da bomo končno tudi v Števerjanu deležni dostojne internetne povezave, obstaja kaka možnost, da bi se tudi mi povezali na podoben način?

Prej ali slej bo to seveda možno. Sedanja tehnologija pa ne more še na noben način simulirati zbora. Lahko bi imel vajo na daljavo, kjer obrazložim skladbo, dajem napotke, zapojem posamezne dele, da pevci slišijo in razumejo, lahko bi vsakega posebej vprašal, naj ponovi, da se prepričam, ali je pravilno doumel in, po potrebi, popravil. Tu pa se korist učenja na daljavo zaenkrat zaključí. Zbor je namreč nekaj več: je skupno petje (tehnologija tega še ne more nadomestiti), je sinergija pevcev, iskanje barve zvoka, niansiranje, je tisti skupen vdih in skupen odpeti trenutek, kjer doživiš zbor kot eno samo telo, je poslušanje in prilagajanje med sopevci in med sekcijami, je samopopravljanje znotraj sekcije, ki kaže na željo po čim lepšem petju itd. Vsi virtualni zbori, ki smo jih lahko zasledili po raznih socialnih omrežjih, so bili posneti tako, da je vsak na svojem domu odpel svojo pevsko linijo, manjka pa vse to, kar sem prej naštel, torej manjkajo glavne lastnosti zbora.

Vrednost nečesa spoznaš, ko ti ta zmanjka. Današnji čas je prinesel to zavedanje in, če se že tega zavedaš, pomeni, da imaš stvar pri srcu. Še malo bomo morali potrpeti, da bo spet napočilo nam naklonjeno obdobje, da se nam vrnejo tisti lepi časi brez odvečnega strahu, ki so eden od ključev k uživanju življenja in da se bomo takrat ponovno začeli družiti v skupinah in v tisti veliki skupini: v našem zboru.

BOŽIČ V ŠTEVERJANU

Intervjuvali: Ema Terpin, Klara Tercic in Matija Corsi
Uredili: Klara Tercic in Petra Ciglic

Nekaj vaščanov (glede na dane razmere seveda povečinoma preko družinskih odposlancev) smo povprašali, kako so božič praznovali v mladosti, če se spominjajo kakih posebnih navad, kaj so jedli in kaj so počeli med božičnimi prazniki. Zahvaljujemo se vsem sodelujočim, bralce pa pozivamo, naj stopijo v stik s člani uredništva, če želijo tudi sami prispevati kak utrinek iz svojih predalov spomina. Poleg božiča zbiramo za naslednje številke tudi spomine na velikonočne običaje in druge večje praznike. Vsakemu bomo hvaležni.

Mirka Komjanc: »Prav tradicionalnih jedi kot takih ni bilo. Za božič smo jedli juho, krompir v peči in kvečjemu kako pečenko. Za sladko pa ni nikoli manjkala potico. Jaslice smo tudi vedno naredili. Zraven pa smo pogosto okrasili tudi malo božično drevesce. Vedno pa je veljalo to, da so bile jaslice velike, božično drevesce pa majhno, ne tako, kot jih poznamo danes. Nismo imeli navade, da bi se obdarovali z darili. K maši smo šli peš, ker ni bilo avtov. Štartali smo ob enajsti uri, da bi prišli do cerkve ob polnoči. Baklade pa takrat ni še bilo, to je novejša navada.«

Andrej Faganel: »Božični čas mi vzbuja lepe spomine. V družini smo seveda, v tem času, pripravljali jaslice in okrasili tradicionalno jelko. Otroštvo sem preživel v Gorici, kjer je polnočnica bila samo v goriški stolnici. Z družino pa smo 25. decembra zjutraj hodili k maši h Kapucinom. Na dan božiča smo po maši pojedli kosilo. Če je mama dobila, je pripravila kakšen priboljšek, na primer kos mesa, vendar ne vedno, ker takrat mesa ni bilo tako lahko najti. Okoli mize smo se zbrali samo najožji sorodniki. Ko se je moj brat vrnil domov (s Švice), se nam je tudi on pridružil pri družinskem kosilu. V Števerjanu seveda imamo veliko lepih navad, kot je baklada, ki pa je bolj za mlade.

Čeprav daril ni bilo veliko, smo v glavnem dobili sladkarije, pod jelko je mama vedno namestila "mandolat", ki ga je kupila na sejmu svetega Andreja. Kot otrok sem komaj čakal na božič, ker je mama spekla potico. Z nasmehom

se spominjam, kako sem kradel nadev in surovo testo, ne da se bi ona tega zavedala... še sedaj, ko doma pečemo potico, skrivaj to delam.«

Jolanda Komic: »Božični čas se je začel z adventom, ko smo zjutraj ob šestih hodili k zornicam. Kdor je prihajal iz oddaljenih krajev je v rokah nosil "lumine" in po poti smo se klicali po imenu. Potem smo prišli v cerkev, kjer je župnik obhajal jutranjo mašo. Na sveti večer se je postavljalo jaslice. Mama je na vigilijo kuhala žolč, tata pa je pomagal pri pripravi drevesca (uporabili so brinj namesto smreke) in jaslic. Okraske za drevesce so izdelali sami s tem, kar so našli doma: pentljice, piškote, kake bonbončke, včasih mandarine, zavili so kamenčke v papirčke bonbonov... Potem je bila polnočnica. Na božični dan pa je bila za gospodinje maša zgodaj zjutraj, za ostale pa ob desetih. Popoldne pa je bila molitev z litanijami in blagoslovom. Otroci smo popoldne po molitvi hodili po hišah, kjer smo peli božične pesmi. V zameno pa smo dobili lešnike, orehe in kako liro. Na koncu smo se vsi skupaj zbrali in si razdelili to, kar smo dobili.

Spominjam se tudi, da se v tistih časih v teku adventa ni prirejalo porok. Poročali so se edino na Silvestrovo.

Takrat je bil božič gotovo bolj doživet, v domačem krogu. Lepo bi bilo, da bi se to zavedanje spet malo vrnilo in da bi božič ne bil samo skrb, kaj bi letos kupili za darilo. Darilo je že to, da se imamo radi in da smo lahko skupaj. To je zame največje darilo. Hvala društvu in

našim mladim pa se še vedno ohranja domače tradicije in je božič v naši vasi še vedno podoben nekdanjemu.»

Hadrijan Corsi: »Kot strežniki smo štartali ob šestih zjutraj vseh 40 dni adventa in hodili k jutranji maši. V cerkvi je bilo mraz, ker je niso segrevali. Na božično vigilijo pa je vladal post, ko se ni jedlo mesa. To je predstavljalo veliko skušnjava za kuharice, ki so kuhale žolč za naslednji dan in pri tem niso smele ničesar pokusiti. Na božič je bila maša zjutraj (kot vsako nedeljo, ko sta bili dve maši in popoldanska molitev). Gospodinje so na božič šle k maši ob sedmih, da so potem lahko pripravile kosilo, kasnejša maša, ki je bila peta, pa je bila za ostale. Popoldne ob treh je bila molitev.

Za božično kosilo je bila obvezna juha, "žuč z lumbrjem", "temfen krumpir", včasih piščanec in kozarec domačega vina ter seveda "gubanca". Gostilne so z izjemo za božič lahko zapirale opolnoči (med letom so morale prej). Jaslice smo postavljali na sveti večer z mahom, ki smo ga prej nabrali in posušili. Figurice se je kupilo, bile so iz mavca, lesene ali pa smo jih izdelali doma. Za drevesce smo uporabljali brinj, ki je bodel. Toda smrekc ni bilo. Namesto lučk se je krasilo s svečkami. Obdarovali se nismo, včasih smo dobili kake piškote ali kos gubance, orehe in lešnike in kak mandarin. Redko smo dobili kako liro.

Velikih običajev ni bilo. Po božiču je sledil dan

nedolžnih otrok. Novo leto so navadno praznovali doma. Nekateri mladi so šli v Gorico. Tu pa tam so organizirali kak ples. Baklado, kot vaško tradicijo, je društvo vpeljalo verjetno proti koncu sedemdesetih let. Zvezdo pa so imeli navado postavljati že prej. Koledovanje je stara tradicija, že v petdesetih letih so fantje, oblečeni v svete tri kralje, hodili po vasi. Za praznik Svetih treh kraljev je bilo obvezno dan prej pripraviti kres in peti božične pesmi. Potem se je ta navada nekaj časa prekinila, v zadnjih letih pa je bila na pobudo društva zopet vpeljana. Navada je bila, da je bilo pri maši in izven maše od božičnega večera do dneva Sv. treh kraljev stalno prepevanje božičnih pesmi. Tudi kralji niso prepevali le svojih pesmi, ampak tudi vse ostale božične. V gostilnah so se v božičnem času družili vaščani, kajti tujcev ni bilo.

V zadnjih petdesetih letih so božični prazniki postali predvsem potrošniškega značaja. Ta »razvada« se je začela v Ameriki, ko so že konec oktobra začeli vse razsvetljevati in prodajati božične izdelke. Pri nas pa je to prišlo v navado, ko so se časi malo izboljšali in ni bilo več pomanjkanja. Razlika med božičem v starih časih in danes je, da je danes postal božič prilika za kupovanje in trošenje denarja. Ko pa je bila revščina, je bil božič bolj doživet, v domačem družinskem krogu. Italijanski pregovor pravi »Natale con i tuoi e Pasqua con chi vuoi«. Letos bomo verjetno zaradi predpisov prisiljeni spet doživljati praznike v družinskem krogu.»

Meda v nebesih

ILUSTRIRALA LARA PRODERUTTI

HEEEJ, KAKO VAM GRE LETOS S PISMI ZA MIKLAVŽA? HIIHHI

SLABO... NEKDO JIH JE POKVARIL!

HIIHHI, ČUDOVITO IDEJO SMO IMELI...

KAAJ? TOREJ STE VI TO STORILI?

SAJ SE NE GRE ZA TO! SVETEGA MIKLAVŽA NE ZANIMA SLAVA. ON NOSI DARILA OTROKOM, DA BI TI PO NJEGOVM ZGLEDU BILI DOBRI IN PRIJAZNI DO DRUGIH LJUDI. ZARADI VAS PA BODO LETOS OTROCI BREZ DARIL!

HA... KDO PA? SVETI MIKLAVŽ NE BO VEČ TAKO PRILJUBLJEN!

PRAV. ČE NAM OBLJUBITE, DA NE BOSTE NIKOMUR POVEDALI, VAM BOMO POMAGALI.

KJE ZA VRAGA SO MOJE VILE ???
KO JIH BOM DOBIL, TE BOM ZBODEL Z NJIMI!

ČE JIH SPLOH NAJDEŠ...
MORDA SI SE SAM USEDEL NANJE.

TAKO SO ANGELČKI IN HUDIČKI SKUPAJ POPRAVILI VSA PISMA. ZDRUŽILI SO MOČI, DA BI URESNIČILI SKUPNI CILJ: OBDARITI OTROKE. TUDI LETOS OTROCI NE BODO OSTALI BREZ DARIL... ČE NISO BILI PREVEČ POREDNI SEVEDA. KAJTI MIKLAVŽ DOBRO POZNA VSE OTROKE IN NJIHOVA SRČKA IN DOBRO VE, ČE SO BILI DOBRI, ČE SO UBOGALI STARŠE IN SE NISO PREPIRALI.

PRIŠLO JE PISMO IN PAKET ZA NAS. PIŠE, DA JE S STRANI SVETEGA MIKLAVŽA...

KAJ? TO JE ŽALITEV ZA NAS... MI SMO POREDNI IN NE DOBIVAMO DARIL!

NOTRI SO ZVEZKI IN SVINČNIKI IN PIŠE:
»Da boste pisali bolj čitljivo...«

PETER? MI LAHKO ODPREŠ VRATA? PETER?!?!

Konec

PRIPOVED IZ STARIH POZABLJENIH PREDALOV

TININE NOGAVICE

- ČETRTE DEL -

Originalno besedilo v italijanščini: Nino Š.

Prevod v slovenščino: Petra Ciglic

Nekega dne me je poklicala k sebi in me prosila, naj z eno roko stisnem pest: vzela mi je mero za nogavice. In res mi je čez nekaj časa prinesla lep par nogavic, ki so segale do kolena. Z velikim nasmehom mi je povedala, da so zame. Rekla mi je, naj jih nesem domov in naj povem ženi, da jih je naredila Tina. Ko sem prišel domov, sem res pokazal ženi nogavice in dejal, da mi jih je napravila Tina. Moja žena ni nikoli bila ljubosumna ali vsaj se za tako ni nikoli izkazala. Tokrat pa je postala nekako sumničava in je čakala na priložnost, da bi lahko spoznala, kdo je ta nevarna in skrivnostna Tina. In priložnost je nastopila. Pripetilo se je namreč, da sem moral za nekaj dni zapustiti pisarno in vodstvo je na moje mesto poslalo prav mojo ženo. Ta se je predstavila v pisarno naostrena in pripravljena na krvavi boj z nohti in vsemi dvaintridesetimi zobmi proti konkurenci. Nabrusila je vse žensko orožje, da bi zadala zadnji udarec »tisti«, ki ji je hotela pobrati moža. Toda ko je prišla, ni našla nobene ljubezenske tekmice in rogovi na njeni glavi so v trenutku magično izginili. Na njenem mestu je našla staro in drobno ženico, ki je bila oblečena na stari način, kot so se nekoč oblačile babice, z ruto na glavi in rokami, izrabljenimi od artroze. Ko se je tistega dne žena vrnila domov, sva se pogledala, se nasmejala in jaz sem ji podrobno povedal celo zgodbo. Nato sem videl, da je šla žena v kuhinjo in nekaj začela peči, toda ni mi hotela povedati, kaj počne. Naslednjega jutra mi je izročila vrečko in me prosila, naj jo nesem Tini. Pripravila je lepo sladico s kremo in čokolado. In živela sta srečno do konca svojih dni! Ne, ni bilo tako... Čez nekaj mesecev so za Tino našli dostojnejšo nastanitev v socialnem stanovanju, edini v vasi, ki je bila čista in je imela svojo kopalnico ter ogrevanje. Delila jo

je z neko drugo starejšo gospo, ki je bila tudi sama, kakor Tina. Tudi mene so premestili, po pravici povedano zelo nejevoljno, v višji urad, na čelo večjega števila ljudi, s številčnejšimi odgovornostmi. Počitnic je bilo konec. Posloviti sem se moral od vinogradov, od ščinkavcev, ki so gnezдили na drevesih nasproti pisarne, od belih cvetov češnjevih dreves in rožnatih cvetov breskev, od lepega razgleda s svojega okna, ki je segal do morja v daljavi, od sveže pečenega kruha gospe Ive z Dvora, od dobro znanih obrazov, od Venceta, ki je pripovedoval, kaj bo našel v dolini Josafata, od Pepijevega jecljanja, od nasvetov gospe Ade in političnih spopadov z Nandetom.

Minila so leta. Točno ne vem, koliko jih je šlo mimo, ko mi je nekega dne moj fant, ki je delal v domu za upokojence, naključno povedal, da so v domu sprejeli in hospitalizirali neko staro gospo, ki ji je bilo ime Tina Gabrovec. Zadelo me je, kot strela z jasnega. Je bilo mogoče, da je bila po vseh teh letih še živa? Nisem mogel verjeti! Ker sem vedel, da je bila Tini zelo všeč čokolada, sem se na nedeljo odpravil v slaščičarno »Centrale« in naročil dva kosa sacherjeve torte. Poiskal sem jo med raznimi oddelki doma sv. Justa in jo končno našel. Ležala je v postelji, blede, z napol zaprtimi očmi. Približal sem se postelji in jo pozdravil, toda ni me slišala. Poklical sem jo z močnejšim glasom in jo prijel za roko. Z drobnim glasom se je odzvala in rekla: »Kdo si, ki te ne merkam?« [Kdo si? Ne spominjam se te].

Jaz pa sem odgovoril: »Jaz sem, Nino, poštar.«

»Ah ti si,« in vedno na tiho »Nino, nogavice ti dobro stojijo? To je bila odlična volna...«

»Zelo dobro mi stojijo Tina, hvala.«

Zopet sem jo prijel za roke, ki so bile hladne in utrujene, in jih stisnil z vso ljubeznijo, ki sem jo imel v sebi. Nato sem jo pozdravil in obljubil, da

se bom vrnil na obisk. Čez dva tedna sem se res vrnil, vedno s torto v roki in se odpravil direktno v njeno sobo. Toda bila je prazna. Uslužbenko, ki je šla mimo, sem vprašal, kje je Tina. Ta mi je

dejala, da je Tina za vedno odšla. Sedaj počiva na majhnem vaškem pokopališču s pogledom na morje in sanjskimi sončnimi zatoni.

Konec

VESTI IZ ŠTEVERJANSKE OBČINE

Marjan Drufovka

OBČINSKO OSEBJE

Števerjanska občinska uprava se je meseca oktobra na sproščenem kosilu srečala z občinskim osebjem. Želeli smo se jim zahvaliti za ves vložen trud in napor, še predvsem v tem zelo zahtevnem času za vse nas.

Na razpis za vodjo tehničnega urada, kategorija D.1. so se prijavili trije kandidati: pisno in ustno preverjanje znanja je bilo določeno v mesecu novembru, a žal zaradi poostritve splošnih razmer za zajezitev pandemije sta bili preverjanji prenešeni na mesec december. Če se splošna situacija ne bo izboljšala, kar je zelo možno, gre upati, da bomo izpeljali preverjanja v januarju 2021.

V matičnem uradu smo dobili novo uslužbenko za nedoločen čas: to je mlada Erika Pieniz iz Benečije, ki ji želimo, da bi preživela v naši sredi polno delovnih zadoščenj.

ŠIROKOPASOVNA INTERNETNA POVEZAVA

V Števerjanu so se v začetku meseca novembra začela dela, s katerimi bo vas dobila **infrastrukturo za širokopasovno internetno povezavo**. To je projekt podjetja Open Fiber, ki skrbi za namestitev infrastrukture marsikje drugje v Furlaniji - Julijski krajini, na primer v Sovodnjah ob Soči in Doberdodu.

Podjetje bo poskrbelo, da bo vsaka hiša v vasi lahko dostopala do širokopasovne internetne povezave. In to ni od muh! Zajamčili so nam, da bo krito celotno območje občinskega ozemlja, kar je za nas zelo važno. Pri tej točki smo vztrajali, saj smo želeli, da bi lahko čisto vsaka hiša v vasi imela dostop do širokopasovne internetne povezave, od vsega začetka si nismo želeli, da bi bile med občani razlike (v smislu: če spadam v naselje, bom imel povezavo, če pa sem izven naselja, je ne bom imel).

Podjetje Open Fiber se bo posluževalo dveh tehnologij. Prva, ki se imenuje FTTH, temelji na postavitvi optičnega vlakna. Druga, FWA, pa temelji na brezžičnem internetnem signalu. Prva tehnologija zagotavlja povezavo s 100 Megabit na sekundo, druga pa 30 Megabit na sekundo. V obeh primerih gre za širokopasovno internetno povezavo. Podjetje Open Fiber jamči položitev fizične infrastrukture (kablov za optično vlakno) samo v t.i. naseljih (ital. centri abitati). Ker je v Števerjanu zelo veliko razpršenih hiš, bi na ta način pokrili samo 50 odstotkov gospodinjstev. Vztrajali pa smo pri tem, da imajo vsi vaščani možnost dostopa do širokopasovne povezave. Zaradi tega se bo podjetje v t.i. naseljenih delih posluževalo podzemne infrastrukture, kjer ta že obstaja, električnih kablov. Kjer te ni, jo bodo skopali. Kar se tiče pa gospodinjstev,

ki ne spadajo v t.i. naseljene dele, se bodo ti posluževali brezžične tehnologije. Zahvaliti se moramo tudi župniji, v prvi vrsti župniku Marijanu Markežiču, ker je dala na razpolago zvonik. Sem bodo namreč namestili oddajnik, ki bo kril celotno občinsko območje, saj je na najvišji točki v vasi. Na ta način bodo vse hiše, ki ne spadajo v naseljene dele vasi, lahko vseeno razpolagale s hitrim internetom. Infrastruktura bo vedno v lasti podjetja Open Fiber. Ko pa bo enkrat nameščena, **nekje v mesecu februarju 2021**, bodo občani lahko stopili v stik s katerikoli podjetjem, ki nudi internetno povezavo (Tim, Vodafone,...). Podjetje bo vstopilo v kontakt s podjetjem Open Fiber in se bo posluževalo položene infrastrukture. Povezavo posameznih gospodinjstev bo izvedlo podjetje Open Fiber.

Občinski upravitelji so mnenja, da morajo širokopasovno povezavo dobiti prav vsi vaščani, ta pa mora biti čim bolj kakovostna. Med pripravami so pri podjetju Open Fiber bili zelo strokovni in si prizadevali, da bi rešili prav vse težave in teh ni bilo malo. Ta projekt je za Števerjan izredno pomemben!

WIFI OMREŽJE

Sporočamo, da je v zaključni fazi tudi vzpostavitev brezžičnega WiFi omrežja na občinskih nepremičninah: občinska hiša, vrtec, osnovna šola in sedež civilne zaščite. Projekt FVG WiFi je nastal z namenom, da bi občanom Avtonomne dežele Furlanije Julijske krajine omogočil brezplačno povezavo z omrežjem hitrega interneta.

NAČRTOVANJE BICIPLAN

V pripravi je občinski načrt za večjo varnost kolesarjev in pešcev ter le nazadnje **je usmerjen v turistični razvoj celotnega občinskega teritorija**. S projektom hočemo poskrbeti za ureditev nadaljevanja kolesarskih poti v Brdih, ureditev horizontalne in vertikalne prometne signalizacije, razvoj kolesarskega turizma in rekreacije, skupna promocija in marketing, ponudba kulturnih in turističnih vsebin, predstavitev naravnih lepot, ureditev bed&bike namestitve ob trasi, kulinarčna ponudba ob

trasi, servis koles in podobne storitve, enotna označitev celotne poti in GPS navigacija in POI (point of interest) – označevanje točk, ki bi popotnike zanimale.... Želimo aktivno vključiti vse produktivne dejavnosti, ki delujejo na občinskem teritoriju: kmetije, restavracije, hotel, kmečke turizme, bed & breakfast in ostale.

V tem posebnem trenutku, ko bi se radi srečali z vami, a je dobesedno nemogoče, vas sprašujemo za sodelovanje s tem, da se povežete na spodnji link

<https://forms.gle/2KxE458crr91gbZYA>

in izpolnite vprašalnik. Načrtovalci projekta potrebujejo tudi vašo pomoč. Števerjanska občinska uprava vam bo izredno hvaležna!

OTROŠKI VRTEC »KEKEC«

Načrtovanje za gradbeno-vzdrževalna dela na stavbi otroškega vrtca za izboljšanje energetske učinkovitosti (izolacija stavbe, obnova strehe, zamenjava oken, ureditev zunanjih prostorov in podobno) je v polnem teku. Celoten projekt znaša 156.500,00 evrov in bo izveden v **poletju 2021**.

SREDSTVA MINISTRSTVA ZA NOTRANJE ZADEVE

Sredstva so namenska, priloženi spisek točno določa, kako se jih lahko porabi. Vsako leto števerjanska občinska uprava vlaga v posodobitev in energetske učinkovite prenove nekaterih oddelkov javne razsvetljave na občinskem ozemlju. Ministrski prispevek za občine, ki imajo manj kot 5.000 prebivalcev, predvideva 50.000,00 evrov letno in je na razpolago občinskim upravam za petletje 2020/2024.

CIVILNA ZAŠČITA

Decembra 2019 se je uprava prijavila na razpis, ki ga je objavila deželna civilna zaščita za izvedbo nujnih del na občinskem teritoriju v prihodnjem triletju. Prijavili smo se za izvedbo podpornih zidov na cestiščih, ojačanje zemeljskih del, berlinskih sten, sanacijo raznih plazov, kanalizacijo in drenažo meteornih voda. Prijavljeni sklopi del v triletju 2020-2022 znašajo par

milijonov evrov. Žal, a ta je bila nuja, se deželni uradi v Palmanovi soočajo s pandemijo, ki jo povzroča novi koronavirus že skoraj leto dni in zaradi tega so vse ostale dejavnosti trenutno zamrznjene.

ODSTRANITEV DREVES OB CESTI NA CELOTNEM OBČINSKEM TERITORIJU

Zaradi posebnih razmer, v katerih se nahajamo, je bil projekt v letu 2020 zamrznjen.

Občinska uprava se bo prijavila meseca januarja 2021 na deželni razpis (zakon št. 10 iz leta 2010). Sicer zakon št. 10 predvideva čiščenje obcestnega pasu particel, ki niso katastrsko registrirane kot gozd, a vendar bo občinska uprava pripravila tudi vzporedni projekt za particele, ki so katastrsko registrirane kot gozd. Izvedenec z gozdarsko izobrazbo pripravlja zajeten projekt v prid vsem občanom, saj bo v končni fazi lahko njihov strošek tudi nič. Izvedenec bo sledil zakonskim določilom, celotnemu postopku, obveščanju občanov, ipd. Strošek v breme občinske blagajne je zanemarljiv, saj bomo krili le polovico stroškov načrtovanja. Vse zainteresirane družine bodo pravočasno in predhodno obveščene o izvajanju del. Dela, če gre vse po redu, bodo izvedena **jeseni 2021**.

ŠIRITEV POKOPALIŠČA V ŠTEVERJANU

Za zaključek vseh del, ureditev pokopališča in ureditev bližnje okolice, je občinska uprava v letu 2020 dodatno namenila še približno 50.000,00 evrov. Meseca decembra so bila dodeljena dela podjetju za ureditev in asfaltiranje poti, ki pelje od novega dela pokopališča do Sovence ter namestitev žarnega zidu na pokopališču.

IZREDNA VZDRŽEVALNA DELA NA OBČINSKIH CESTAH

Občinska uprava se je marca 2020 prijavila na deželni razpis za izboljšanje cestnih povezav in za izredno vzdrževanje le teh. Prošnja za prispevek v maksimalni višini 100.000,00 evrov sodi v deželno postavko Centralne direkcije za agroživilske, gozdne in ribolovne vire in specifično v Službo za politiko razvoja gorskih območij. Meseca novembra 2020 smo prejeli odlok s strani dežele o dodelitvi sredstev.

VAŠKA NITKA SPOMINA

O tem projektu smo že poročali pred kakim letom, a danes smo končno prišli do zaključka. Občina Števerjan je bila svoj čas partner projekta "Spomini/ Memorie 1918-2018" Kulturnega centra Lojze Bratuž iz Gorice, ker smo si srčno želeli, da bi tudi v našem prostoru ovrednotili in obeležili spomin padlih prve svetovne vojne. Za vse nas je torej ta podvig predstavljal **začetni temeljni kamen**, ki upamo, da bo prinesel veliko sadov pri spoznavanju prve svetovne vojne na naših tleh.

Števerjanska občinska uprava bi želela ustvariti **vaško nitko spomina**: sladka želja o postavitvi obeležja, s spiskom padlih, na trgu pred občinsko hišo, se uresničuje. Zahvala gre tudi domačinu Filippu Formentini, ki se ukvarja z raziskovanjem in z ne lahkim iskanjem podatkov, imena padlih Števerjancev, a tudi samo ranjenih, poškodovanih, v prvi svetovni vojni.

Spomenik bo števerjanska občinska uprava postavila v letu 2021.

KAJ PRAVIJO SOSEDI? NOVICE IZ BRIŠKEGA ČASNIKA

Tina Novak Samec, direktorica ZTKMŠ Brda

Zavod za turizem, kulturo, mladino in šport Brda - Zdaj je čas za nas

17. julija je zaživel nov turistični produkt, ki povezuje Brda, Vipavsko dolino in Kras. Pet krovnih turističnih organizacij, Zavod za turizem, kulturo, mladino in šport Brda, Turizem Miren-Kostanjevica, ORA Krasa in Brkinov, Zavod TRG Vipava, Javni zavod za turizem Nova Gorica in Vipavska dolina ter največji turistični ponudnik, novogoriška družba Hit, so prvič stopili skupaj s promocijsko akcijo: »Zdaj je čas za Vas. Brda. Vipavska dolina. Kras. 3 žlahtne regije za 3x več doživetij.«

Projekt, ki pomeni prvi korak na poti povezovanja treh žlahtnih dežel v eno najlepših turističnih zgodb Slovenije, smo oblikovali Tina Novak Samec (direktorica ZTKMŠ Brda), Erika Lojk (direktorica JZ za turizem Nova Gorica in Vipavska dolina), Barbara Repovš (direktorica JZ za turizem Trg Vipava), Aleš Vodičar (direktor ORA Krasa in Brkinov) in mag. Ariana B. Suhadolnik (direktorica JZ Turizma Miren-Kostanjevica).

Namen skupnega vabila vseh združenih destinacij, ki vključuje brezplačna vodenja po največjih znamenitostih ob kozarcu avtohtonih vin rebule, zelena ali terana, na Divškem slivovke, v kavarni Dolce Vita v Hitovi Perli pa tudi sezonsko sladico iz lokalnega sadja in vina, je goste popeljati na odkrivanje izjeme zgodovinske, kulturne in naravne dediščine teritorija ter izkušnjo obogatiti z okušanjem avtohtone vrhunske žlahtne kapljice. Povezujemo teritorij, ki upošteva velikost premore največ vinarjev, uvrščenih na svetovne TOP lestvice, največ Michelinovih zvezdic kuharskih chefov, zlatih in srebrnih slovenskih zelenih destinacij in okoljsko certificiranih ponudnikov turističnih storitev, kakor tudi znamenitosti, ki so si zaslužile znamko

UNESCO dediščine človeštva. Še bi lahko naštevali merljive kazalnike kakovosti, na podlagi katerih lahko z gotovostjo trdimo, da takšnega bogastva na tako majhnem prostoru ni najti na nobenem drugem koncu sveta!

ZGODBA, KI TEMELJI NA TRAJNOSTNEM RAZVOJU

Gre za zgodbo, ki temelji na trajnostnem razvoju in sledi zelenim smernicam slovenskega turizma. Močna povezovalna nit med zelenimi destinacijami v ospredje postavlja spoznavanje avtohtonih posebnosti regije Brd, Krasa in Vipavske doline, spodbuja razpršitev gostov in kar je najbolj pomembno - take trajne vezi med deležniki ne le znotraj destinacij, temveč na ravni celotne regije. Mag. Maja Pak, direktorica Slovenske turistične organizacije, je projekt povezovanja regije pospremila z besedami: »Iskrelo me veseli, da ste destinacije Brda, Vipavska dolina in Kras novo realnost, s katero se soočamo v turizmu, prepoznale kot priložnost za oblikovanje še bolj povezanega in še uspešnejšega turizma. Z oblikovanjem ne samo novega turističnega produkta, temveč novega pristnega in edinstvenega doživetja

ste naslovili ključno konkurenčno prednost prihodnosti – pametno povezovanje. Z novim doživetjem destinacija tudi pomembno prispeva k uresničevanju vizije Slovenije kot privlačne destinacije za zahtevne obiskovalce. Destinacija svoj razvoj že vrsto let sistematično gradi na trajnostni in kakovostni turistični ponudbi za najzahtevnejše goste, kar med drugim dokazujejo zlati in srebrni znaki Slovenia Green ter številni nazivi in priznanja kot so Best of EU 2020 ter Evropska destinacija odličnosti. Posebno pozornost posvečajo kakovostni ponudbi na področju gastronomije, kar so jo opazili tudi Michelinovi inšpektorji in vrhunske restavracije in destinacijo, ki se združena predstavlja gostom, nagradili z največ zvezdicami v Sloveniji. Kulinarična doživetja dopolnjujejo vrhunska vina, ki se uvrščajo v sam vrh svetovnih lestvic najkakovostnejših vin. O edinstvenosti naravnih in kulturnih danosti destinacije pričajo največje področje Natura 2000, nosilci znaka UNESCO dediščine ter globalno prepoznavne ikone slovenskega turizma kot so Lipica, Škocjanske jame in Pot miru od Alp do Jadrana. Vse to in še več nudi odlične možnosti za oblikovanje nadaljnjih novih turističnih produktov. Zato verjamem, da bo tokratno sodelovanje in povezovanje treh destinacij tudi spodbuda za nadaljnje oblikovanje skupnih produktov, skupno trženje in še hitrejši turistični razvoj destinacije. Zahvala vsem županom, predstavnikom destinacij in ponudnikom za sodelovanje, ki je omogočilo oblikovanje novega turističnega doživetja.«

ČAS ZA BRDA, KRAS IN VIPAVSKO DOLINO

Skupno zgodbo pod krovnim sloganom **Čas za vas. Brda. Vipavska dolina. Kras.** je v prvi fazi sestavljalo magičnih 24 znamenitosti, muzejev, umetniških galerij in trajnostnih centrov.

- V Brdih:
Grad Dobrovo z zbirko Zorana Mušiča, Vila Vipolže, Park miru na Sabotinu, srednjeveška vasica Šmartno in Galerija Alma House v Medani.
- V Vipavski dolini:
Kostanjeviški samostan Nova Gorica,

Trg Evrope Nova Gorica, Mirenski grad, Galerija Oskar Kogoj Nature Design, Vipavski Križ, Pilonova galerija Ajdovščina, Kovaški muzej Lokovec, Dvorec Lanthieri, mostovi Vipave, arhitektura Vipave in Vinski muzej Vipava.

- Na Krasu:
Kobilarna Lipica, Park Škocjanske jame, Pomnik miru na Cerju, Pepin vrt Dutovlje, Interpretacijski center kraške vegetacije in Botanični vrt v Sežani, Spacalova galerija v Štanjelu, Škrateljnova domačija v Divači in Slamčeva domačija v Pliskovici.

Ob lansiranju promocijske akcije je državni sekretar na ministrstvu za gospodarski razvoj in tehnologijo Simon Zajc povedal: »Skupna ponudba Krasa, Vipavske doline in Goriških brd je v središče postavila lepote narave, vinogradni karakter treh pokrajin in njihovo gastronomijo. To so aduti, ki premorejo vse, kar danes v turizmu šteje: izvirnost, pristnost in intimnost. Če k temu dodamo še slovensko pregovorno zavezanost visokim higienskim standardom, ekologiji in trajnostnemu ravnanju, imate Vipavci, Kraševci in Brici čisto vse, kar danes turist išče in potrebuje.«

V skupno promocijsko zgodbo se je v prvem krogu vključilo 135 ponudnikov nočitev in ponudnikov degustacij na 18 lokacijah ter družba HIT s prilagojeno ponudbo dodatnih ugodnosti za goste. Kampanja je podprta s priložnostno spletno stranjo www.brda-vipavskadolina-kras.si ter dvema karticama oz. kuponoma s QR kodo, ki nudita povezavo do seznama znamenitosti in lokacij za degustacije na spletno stran. Vsakemu slovenskemu gostu, ki je v naših destinacijah prenočil vsaj dve noči, je ponudnik nočitev izročil kartico, s katero je dostopal do znamenitosti, ter poljubno število degustacijskih kuponov za okušanje vin. Rezultati promocijske akcije »3 žlahtne regije za 3 x več doživetij« kažejo na izjemno uspešno zasnovano kampanjo, zato smo se odločili, da akcijo, katere zaključek je bil 30. septembra, podaljšamo vse do 31. decembra s pomembno novostjo: kartice ugodnosti bodo že ob eni nočitvi deležni vsi gostje, tudi tuji gostje. V ta namen je bila krovna spletna stran [18](http://www.brda-</p>
</div>
<div data-bbox=)

vipavskadolina-kras.si prevedena tudi v angleški jezik.

V POVEZOVANJU JE MOČ

Župan Franc Mužič, ki ga hkrati odlikuje najdaljši staž med župani sodelujočih destinacij, je ob tej priložnosti povedal: »Zelo sem vesel, da se uresničuje moja dolgoletna vizija skupnega povezovanja regije. Vedno sem poudarjal, da se mora v turistično promocijo povezovati celoten primorski prostor, s čimer bi posledično gosta med našimi slikovitimi kraji z izjemno dediščino zadržali dan ali dva več. V povezovanju je moč, še posebej v teh časih okrevanja in ponovnega zagona po epidemiji. Gostje cenijo avtohtonost in gostoljubnost, te pa nam, lahko z gotovostjo trdim, v naši regiji od Brd, Krasa pa vse do Vipavske doline, ne manjka.«

V zaradi epidemije izjemno kočljivem času za turizem smo z akcijo uspeli zanimanje domačih gostov kanalizirati v naše izjemne tri žlahtne regije in posledično vlti živahen utrip v domačih krajih in domačinih. Med znamenitostmi, ki so požele največ zanimanja, lahko omenimo Kobilarno Lipica (259 unovčenih kuponov), Park miru na Sabotinu (195 unovčenih kuponov), Grad Dobrovo (107 unovčenih kuponov), Pepin vrt (87 unovčenih kuponov), Park Škocjanske jame (80 unovčenih kuponov), Vilo Vipolže (78 unovčenih kuponov), Pomnik miru na Cerju (66 unovčenih kuponov), Galerijo Oskar Kogoj (60 unovčenih kuponov) in pa tudi Vipavo.

Vsekakor velja poudariti, da smo porast

obiska znamenitosti zaznali tudi v terminih, ko gostje niso prejeli ugodnosti, zato akcijo ocenjujemo za več kot uspešno. Grad Dobrovo je v primerjavi z enakim obdobjem lani zabeležil več kot podvojen obisk, kar 162 % več kot v istem obdobju lani, Vila Vipolže pa potrojen s kar 253 % več kot v istem obdobju lani (julij, avgust, september). Dosegli smo tudi temeljni cilj akcije. Gostje so krožili po vseh treh destinacijah in spoznavali raznolikost in bogato dediščino celotnega teritorija. Na celotnem teritoriju vseh treh regij je bilo skupno unovčenih več kot 1000 kuponov za brezplačne ogledе oziroma prost vstop. Največ degustacijskih kuponov je bilo unovčenih v Kleti Brda, kar 157.

Na priložnostni spletni strani smo v treh mesecih zabeležili več kot 30.000 ogledov strani, ki so jih ustvarili predvsem obiskovalci iz Ljubljane, Maribora, Kopra, Kranja, Novega mesta in Celja. Med največkrat iskanimi polji pa so prva mesta zasedale prav briške atrakcije Vila Vipolže, Grad Dobrovo, Šmartno, Klet Brda, Sabotin Park miru ter galerija Alma House ter Kobilarna Lipica iz kraške destinacije.

V Brdih smo se do sedaj uspešno povezovali in sodelovali z občinami v skupnosti Julijskih Alp, od letošnjega poletja pa smo naše sodelovanje obogatili tudi z občinami, ki spadajo v mediteransko Slovenijo. Akcija »3 žlahtne regije za 3 x več doživetij« je torej gostom ponudila igrivost raziskovanja znamenitosti našega prostora, kjer bijejo tri posebna avtohtona srca: rebula, zelen in teran.

PRAZNIK VSEH SVETIH LETOS MALO DRUGAČE

Ema Terpin

Mrzli 1. november, praznik vseh svetih, smo letos v Števerjanu praznovali na poseben način. Sončno vreme je omogočilo, da se je ob deveti uri zjutraj na glavnem trgu vasi, ki ga vsi poznamo pod imenom »plac«, zbralo veliko število vernikov. Le kako uro prej so nekateri člani mladinskega krožka in cerkvene skupnosti postavili stole pred cerkev in tako omogočili, da se je tradicionalno bogoslužje vršilo na odprtem kljub neprijaznemu obdobju koronavirusa. Vsi verniki so nosili svojo zaščitno masko in so s pomočjo oddaljeno postavljenih stolov ohranjali ustrezno razdaljo. Mašo je obogatilo petje domačega mešanega zbora F. B. Sedej pod vodstvom dirigenta Patricka Quaggiata. Gospod župnik Marjan je ob tej priložnosti vernike opozoril, da je lahko vsak izmed nas sveti, ampak mora storiti nekaj za dobro drugega in skupnosti. Po maši je sledilo polaganje vencev in nagovor županje France Padovan ob spomeniku. V teh hudih časih, trenutkih oddaljenosti, je želela opogumiti svoje vaščane in jih spodbuditi k skrbi za bližnje. Zaključila je še z enominutnim molkom v čast padlim. Nato pa se je množica počasi porazgubila. Verniki so bili naprošeni, naj se ne številčno zbirajo na pokopališču in so zato nekateri odšli prej, drugi pa kako uro kasneje. Gospod Marjan pa je grobove blagoslovil naslednjega dne ob 16. uri. Spet drugi predstavniki števerjanske skupnosti pa so šli še do Jazbin in se tudi pri tem spomeniku poklonili s polaganjem vence

IZVOR MARTINOVANJA

Petra Ciglic

Martinovo ali martinovanje je jesenski praznik, ki je posebno slovesen v vinskih krajih, kajti mošt se je že spremenil v novo vino in tradicija je, da se ga na ta dan prvič pokusi z veliko slovesnostjo. Sveti Martin sam pa pri tem nima deleža. Ni

nam znano namreč, ali je svetnik v teku življenja rad kaj posrebal. Toda glede na to, da se je sveti Martin rodil v sedanji zahodni Madžarski, potem pa živel v Franciji in ni imel možnosti priti mimo našega Števerjana, si lahko predstavljamo,

da ni nikoli spoznal pravega vina. Sveti Martin iz Toursa (ok. 316 -397) je bil krščanski škof. Njegov oče je bil rimski vojak v času rimskega cesarstva. Njegovi starši so bili pogani, Martin pa je proti njihovi volji pri dvanajstih letih prosil za sprejem med katehume. Pri petnajstih letih je stopil v državno vojsko in postal častnik. Znana je zgodba o tem, kako je nekega mrzlega zimskega dne pred mestnimi vrati v Amiensu presekal svoj plašč in ga daroval beraču. Po tem dogodku se je Martin poslovil od cesarske službe in napotil k škofu Hilariju v Poitiers. Tam je nekaj let kasneje prejel mašniško posvečenje. Leta 371 je bil izvoljen za škofa.

Karkoli se torej ob martinovanju godi, je starejšega, predkrščanskega izvora. Pogani naših krajev so namreč v začetku novembra imeli navado obhajati praznik zahvale za letino s posredniki in zabavami. Zaradi splošne priljubljenosti praznika ga Cerkev med pokristjanjevanjem ni odpravila, ampak ga je zaznamovala z znanim in med ljudmi čaščenim svetnikom, svetim Martinom. Slovenski

vinogradniški prostor je praznik martinovanja praznoval na številne načine. V Goriških Brdih je bilo v navadi, da so na sod postavili jabolko in vanjega zataknilo razna zelišča. Potem pa so čakali in ga opazovali. To je bil pravzaprav ostanek praznoverja. Če se je to jabolko lepo posušilo, je pomenilo, da bo letina dobra, če pa je zgnilo, da bo slaba. Tradicionalna jed na slovenskem je ob martinovanju gos. V Italiji pa pokušajo novega vina pogosto spremljajo kostanji.

Toda to ni bil le trenutek zabave. 11. november je bil namreč v naših krajih in v celi severni Italiji, zlasti na kmetijskih območjih, datum, ko so se začele in končale vse pogodbe, ko je bilo treba poravnati račune in dolgove. Kdor je imel hišo v najemu, jo je na martinovo moral zapustiti in se odseliti, zato se še danes v mnogih krajih Italije ob selitvi pravi da se dela »svetega Martina«. Tudi na slovenskem obstaja nešteto pregovorov in rekov s tem v zvezi ... na primer »*Sonce na Martina, pred vrati huda zima.*« Letos smo imeli 11. novembra lepo sonce, upajmo torej, da nas bo pozimi kaj zasnežilo!

ZAHVALNA NEDELJA

Ivan Boškin

15. novembra 2020 smo v Števerjanu obhajali zahvalno nedeljo. Števerjanci vsako leto nestrpnost pričakujemo ta poseben praznik. Ob tej priliki imamo namreč običajno najbogatejšo mašo v letu. Vsi kmetje pripeljejo traktorje na "plac". Ta je zaprt iz vseh štirih strani, ki ga vežejo z ostalimi občinami. Tako da, če na dan zahvalne nedelje pridete v naš prečudoviti Števerjan, vedite, da ne bo druge izbire kakor ta, da date vzvratno prestavo in se spustite ponovno v dolino. Seveda ta dan ni najbolj ugoden za turiste, ki bi si radi samo ogledali okolico iz višin, toda po drugi strani ne moremo

tvegati, da bi med mašo prevozil plac kak hitrejši avtomobil in slučajno zaletel v veličasten traktor, ki tam mogočno stoji. Traktorji so vsi parkirani v krogu pred cerkvijo, kjer se vaščani zberejo, da bi se skupaj simbolično zahvalili Bogu za letino in hkrati pričakujejo ponovni blagoslov, ki jih bo spremljal v novo delovno leto.

Osredotočimo se sedaj na mašo. Na zahvalno nedeljo je več ljudi na kvadratni meter v števerjanski cerkvi, kakor pri papežu, pod oknom, na trgu sv. Petra v Rimu. Zavedati se morate, da je zahvalna nedelja pri nas nekaj enkratnega. Vsi smo nestrpni za gostijo po maši. Na ta dan

celo duhovnik pospeši z obredom, da se lahko čim prej odprejo vrata krščanskega doma in vsi vdremo na plac. Tam začnemo vsi hiteti in pripravljati še zadnje mize. Ko je vroč kuhan pršut na mizi in vse naokoli vino, se lahko praznik začne. Seveda je zraven še nešteto drugih jedi in že samo s tem, da bi jih naštel, bi postali lačni.

Ko imamo že vsi kar polne trebuhe in se kmetje začnejo pogovarjati o novih traktorjih in jih hvaliti, se prične z loterijo. To vsako leto pripravi seveda naš Zvonko, ki prodaja listke že mesec prej, po vsaki maši. Pri žrebanju zmagovalnih števil ne manjka vpitja in ploskanja srečnežem tistega leta.

Po loteriji ostane na placu samo še peščica ljudi, ki pomaga končati zadnje ostanke pršuta in drugih sladkarij ter pospraviti in očistiti prostor. Po prazniku se vsi vrnejo domov in se prepustijo kavču, saj ob takem kosilu ni druge možnosti, kot le da se odpočiješ in prebaviš, da si lahko sploh privoščiš rahlo juho za večerjo.

To se dogaja načeloma vsako leto. Letošnje, pa kot vemo, je zelo posebno, zato se tudi zahvalna nedelja ni odvijala kakor običajno. Glede na to, da je kazalo lepo vreme, smo se že prej zmenili, da bo maša potekala na odprtem, pred cerkvijo. V nedeljo smo se torej nekateri zbrali že ob 10.15 in začeli pripravljati. Treba je bilo znesti vse stole iz doma na plac. Seveda ne navadne stole, ampak tiste najtežje, tako, da ko si jih nesel tri, nisi čutil več rok. Mladi in tudi malo manj mladi smo si morali res zavihati rokave, da smo lahko zmagovito postavili vse stole na priporočeno razdaljo na plac in jih razkužili. Toda delo še ni bilo zaključeno. Bilo je treba

okrasiti še oltar, za katerega so poskrbele gospe. Okrasile so ga z rožami in vejami, ki so bile natrpane s kakiji, pod oltar so postavile še košare s steklenicami vina. Tehnik je postavil še zvočnike za primerno ozvočenje, mikrofone in pianolo, ki je med mašo igrala, da je spodbujala zbor k petju. Kot zaključek smo še na vstopne točke, na trgu, postavili lesene mizice, na katerih je bilo na voljo razkužilo za roke. Veseli opravljenega dela smo se posedli že petnajst minut pred mašo. Počitek pa je trajal le nekaj minut, saj so potem začeli prihajati traktorji iz različnih strani in smo morali premakniti zapreke in odpreti porton, da so lahko parkirali na dvorišče doma.

Po teh številnih pripetljajih se je končno pričela maša. Potekla je kot po olju, kljub nesporazumu pri branju prošenj in zahval. Ob zaključku petja zadnje skladbe pa se je gospod župnik, ki verjetno ni opazil traktorjev ali pa je enostavno pozabil, odpravil v cerkev. Takoj pa so ga vaščani šli poklicat, da bi tudi letos blagoslovil kmečka vozila.

Z očitno žalostjo na obrazih vseh prisotnih smo vse ponovno pospravili in se z grenkim okusom v ustih odpeljali domov in tam preživeli z družino alternativno zahvalno nedeljo.

Upajmo, da se bo naslednjega leta vse vrnilo k normalnosti in bomo lahko nadknadili še letošnji praznik s še večjimi dobrotami.

STEKLENICA VINA

Fabijan Muzic

Prazna steklenica vina navadno ni več zanimiva. Morda le kot trofeja, če smo jo izpraznili ob važnem trenutku, ali pa v slučaju, da je vsebovala dragoceno vino. Glede oblike stekla, barve in teže obstaja nešteto modelov, filozofij in velika marketinška izbira vsakega proizvajalca. Nekaj pa ne štima: zakaj smo torej vsi navajeni piti vino iz steklenic, ki držijo 0,75 L?

Nekateri pravijo, da je do te količine prišlo iz navade, ker je 0,5 L enostavno premalo, 1 L pa preveč. Se pa vsi strinjamo, da je to odvisno od primera do primera. Pol litra vina je namreč preveč, samo v primeru, da je vino slabo, liter pa je vedno premalo, v slučaju, da je kapljica odlična! Drugi pravijo, da je 0,75 L odlična mera za zorenje vina ali pa, da je preprosto najlažja količina za prevoz le-tega.

V resnici pa nobena izmed teh razlag ne drži.

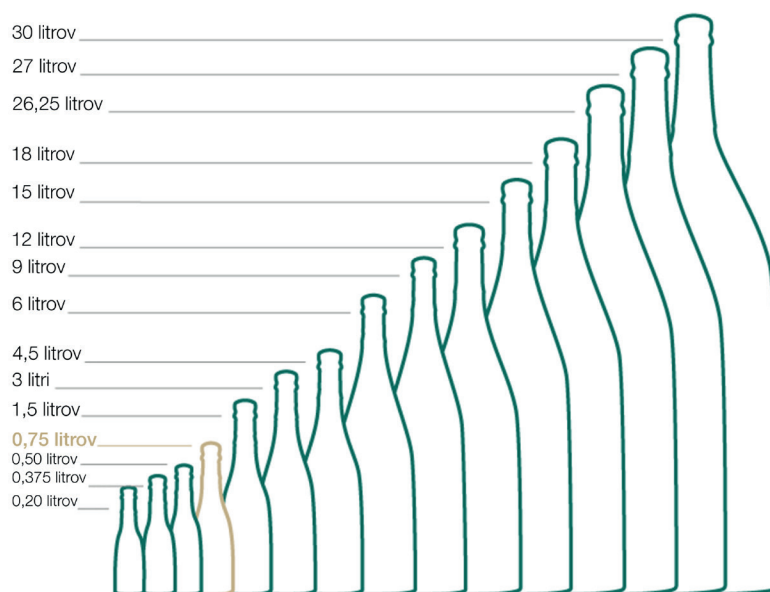
Vse se je začelo leta 1975, ko je evropska direktiva 75/106 prvič poenotila velikost steklenic za vino in druge alkoholne pijače. S tem zakonom je nastala standardna steklenica po 0,75 L, polovična po 0,375 L itd. Zakonite so tudi okrogle mere 0,5 L in 1 L in večji formati kot so Magnum (1,5 L), Jéroboam (3L), Réhoboam (4,5 L), Mathusalem (6 L), Salmanazar (9 L), Balthazar (12 L), Nabucodonosor (15 L) itd.

V Italiji je bila v starih časih pogosto v uporabi steklenica, ki je držala 0,72 L. Skoraj vsa vina se je stekleničilo v tem formatu. Zakaj pa v tako čudni, na prvi pogled nepraktični meri? To zato, ker, če razdelimo tipično mero hišnega "flaškona" (t.j. 54L) v steklenice po 0,72 L, dobimo točno 75 steklenic. Zanimivo.

Tudi steklenica po 0,75 L, poleg tega, da nam olajša račune, ima zanimive zgodovinske korenine. V 18. stoletju je namreč Anglija predstavljala najvažnejši trg za uvažanje francoskih vin iz območja Bordeauxa. V Anglijo so vino morali prodajati v lesenih sodih imenovanih "barrique", ki so vsebovali približno (kot še danes) 225 L. V tistih časih je bila angleška mera za prostornino cesarska galona (4,545 L). Vsak barrique je torej vseboval točno 50 cesarskih galon. Iz vsakega lesenega sode pa so pridobili 300 steklenic vina po 0,75 L, iz vsake galone torej 6 steklenic vina. Zaradi tega imamo po vsej verjetnosti še danes zaboje po 6 ali 12 steklenic.

Zanimivo je tudi, da lahko iz ene steklenice, ki vsebuje 0,75 L vina, natočimo točno 6 kozarcev po 125 ml. Te nekateri še danes imenujejo "ohtelči". Prav tako, če en liter delimo na osem delov, dobimo osem "ohtelčev" (1/8), oziroma osem malo večjih kozarcev za "oštarijo".

To samo glede mer steklenic, da ne govorimo o oblikah stekla ... to bo pa tema za naslednjič!

KORONA OBLETNICA

Maja Humar

“Prosvetno društvo Briški grič so formalno ustanovili 5. septembra 1945 kot legitimnega nadaljevalca društva Čolnič, ki je bilo ustanovljeno leta 1920 in nasilno ukinjeno leta 1927. Pobudo za ustanovitev prosvetnega društva so dali takratni družbeno politični delavci - aktivisti. V Inicijativnem odboru so bile Ada Gabrovec, Vera de Reja, Maraž Zalka in nekaj drugih članov. Občni zbor se je začel ob 19. uri v Baronovi sali na Dvoru. Pripravljalni odbor se je sestajal že od začetka avgusta, ko je organizirano družbeno življenje začelo takoj po koncu vojne puščati ilegalne prvine, ki so bile potrebne in prisotne med vojno in pred njo. Potrebno je bilo pohiteti in dohiteti zamujeno, obnavljati knjižnice, dramske odseke, izletništvo.” (odlomek iz knjige Kronika kulturnega društva Briški grič avtorja Alda Rupla, leto 1996).

Od ustanovitve kulturnega društva Briški grič mineva letos 75 let. Gre za častitljivo obletnico, ki se godi v posebnem “korona” letu, ko je zaradi svetovne pandemije socialno življenje, kakršno smo ga poznali še pred letom dni, polno druženj, dogodkov, veselih trenutkov, preživetih v krogu prijateljev in znancev, popolnoma spremenjeno.

Tako da se tudi praznovanje pomembnega društvenega mejnika v njegovi zgodovini mora prilagoditi dani situaciji.

V društvu so se odločili, da obeležitev 75. društvenega jubileja počastijo z izdajo foto-koledarja za leto 2021. Pobrskali so po fotografskem društvenem arhivu in izbrali fotografije, ki prikazujejo bogato delovanje od leta 2005 dalje. Pred letošnjim društvenim mejnikom sta se namreč odvijali še dve pomembni obletnici, ki sta ju v društvu obeležili z izdajo dveh knjižnih publikacij. Kronika Alda Rupla je izšla ob 50. letnici, Kroniko 2 pa je sestavil Vili Prinčič in je izšla ob 60. obletnici. Zato so se odborniki odločili, da se za foto-koledar ob 75. letnici omejijo na zadnje obdobje društvenega delovanja, v katerem je bilo delovanje pestro in bogato.

Fotografije so zbrane po sklopih delovanja. Pust in izdelava pustnih vozov in oblek za pustarje, ki spremljajo pustne vozove na povorkah, zaobjema dobršen del zimskega časa. V mesecu marcu se odvija dogodek Od Prešerna do mimoze, s katerim obenem obeležujemo dan slovenske kulture in slovenski kulturni praznik.

Ko se zima prelevi v pomlad, je čas za velikonočno barvanje pirhov. In že je napočil mesec maj in prvomajsko slavlje, ki predstavlja največje praznovanje socialnih dosežkov mednarodnega delavskega gibanja in opozarja predvsem, da pravice niso za vselej.

Poletje je čas za društvene izlete, ki so nas v letih popeljale naokrog po Sloveniji in ne samo.

Poleg tradicionalnih srečanj so se v teh letih zgodili tudi kulturni večeri, na katerih so potekali pogovori z avtorji ob izdaji knjig in publikacij.

Leta 2007 smo na društvu otvorili muzej kmečke kulture Brincelj, v katerem so ohranjeni predmeti in orodja iz kmečkega življenja v Brdih. Sedaj šteje muzejska zbirka 250 predmetov, ki so v muzeju razvrščeni po namembnosti. V kuhinji so na ogled pripomočki, ki so jih gospodinje uporabljale pri hišnih opravilih. V kleti najdejo prostor predmeti, ki so jih kmetje uporabljali za kletna opravila. Gre zlasti za predmete, ki so služili za ohranitev in proizvodnjo vina. V podstrešju je razstavljeno orodje, ki je kmetom služilo za obdelovanje zemlje: volova vprega, vozovi, samokolnica, nagobčniki, srpi, nakovala za koso, pike (motike), žage in drugo orodje. Zbirko predmetov bogati fotografski arhiv z osemdesetimi fotografijami, ki ponazarjajo življenje v polpretekli zgodovini našega prostora.

Z božičnimi in novoletnimi voščili se leto počasi zaključuje in je že čas za nove izzive.

Društveni foto-koledar 2021 bodo člani kulturnega društva Briški grič predstavili v mesecu decembru pred božičnimi prazniki. Ob tej priliki bodo tudi predstavili priložnostno člansko izkaznico, za oblikovanje katere je poskrbel domači umetnik Vladimir Klanjšček.

TAKŠNI SMO PAČ LJUDJE

MI IN COVID-19

Klemen

Pandemija, ki nas je v tem letu doletela, je marsikaj spremenila v našem vsakdanjem življenju. In to na vseh področjih, kot so delo, gospodarstvo, finance, kultura, šport in drugo. Skratka, naše vsakdanje življenje je obrnila na glavo. Po mojem mnenju smo vsi malo krivi, da je prišlo do drugega, tako močnega vala. Poletje je šlo mimo skoraj normalno. Res, držati se je bilo treba določenih predpisov, ki pa niso bili dovolj upoštevani in smo jih jemali preveč na lahkó. Prišla je jesen in COVID-19 je spet pokazal zobe. Prišlo je spet do strožjih omejitev in država je bila razdeljena na razna področja glede na število okužb. Po enem tednu teh omejitev je prišlo do zaprtja raznih šol. Pouk je potekal po spletu, na daljavo. Kar pa me je najbolj presenetilo, so bila ugotavljanja in izjave raznih strokovnjakov, ki se v takih primerih vedno pojavijo v velikem številu. Razne ugotovitve in nasveti teh izvedencev so mi bile v razmislek.

En primer je ta: če učenec ne gre v šolo in ostane doma osem ali deset dni in se ne more družiti s svojimi sovrstniki in z njimi razpravljati o raznih problemčkah, še posebej ljubezenskih, mu ta izolacija lahko povzroči velike psihične težave v nadaljnjem življenju. Sprašujem se, ali so tisti, ki so kot otroci pred 50-60 in več leti cele tedne, zlasti med počitnicami, pomagali na pašnikih in brajdah, ne da bi srečali prijateljev, postali vsi prizadeti in »ebeti«. In takrat doma ni bilo ne televizije, ne telefona, kaj pa še telefončka.

Zelo tragična je bila tudi ugotovitev neke gospe,

ki je večer pred zaprtjem barov in slaščičarn pri mizi lepo hrustala zadnji rogljiček in srkala zadnji »kapučino«. Morala je nujno izkoristiti to zadnjo priložnost. Smešno je, kako si neka odrasla oseba drzne izustiti, da je nekaj takega življenjske važnosti v teh izrednih časih, ko so bolnice polne okuženih in ljudje umirajo.

Minutko pozneje je sledil intervju z gospodom, ki se je hudoval nad Contejem, ker je prejel z zamudo tistih nekaj sto evrov podpore. Moral bo zapreti svojo trgovino ali obrat, kjer ima zaposlenih par delavcev. Revček pa je bil oblečen v lep »doppiopetto«, na »fermacravatta« je bleščal majhen dragocen kamenček, na roki pa dragocen »Rolex« in dva prstana, okrašena z lepimi barvnimi kamni. Gotovo tudi zlato ni bilo manj kot 24-karatno. Ni kaj, očitno se je boril za preživetje.

Vse to pa je oddajala državna televizija RAI.

In še nekaj me je močno segrelo. Te dni, ko je premikanje izven občin omejeno, je po naših cestah na desetine kolesarjev in pešcev, ki prihajajo izven občine in se po njih prosto sprehajajo. Res ne razumem, ali se je tako težko držati navodil, malo potrpeti in s tem pomagati, da bi to epidemijo vsaj malo ukrotili in bi se zmanjšalo število obolelih in mrtvih. Malo spoštovanja do zdravnikov in vseh tistih, ki za te obolele skrbijo in se trudijo na vse načine, da bi jim pomagali.

Ni kaj, takšni smo pač ljudje in na to dobro premislite.

“PIŠI KUKR GOVORIŠ’

PRIŠLI SMO MI, KRALJI TRIJE

Samuele Mian in Petra Ciglic

“Skoz’ to zvezdo smo spoznali, da je rojen Judov kralj...”

Usak Štvərjənc, čə zopre oči, ləhko prau šliše tistə bəsjədə, ki odmјəvəjə okuəl ən okuəli. Tistə tri fəntə, ki nəm usako lјəto popјšəji urati ən zəkədјji cјəlu hišu z ujrhəm¹. Zə yvјšno sta že usi zəstųəpli, də bo dənəs yovora odi Xəšpərja, Mihə ən Boltəžarja. Zəvјti u njəh drayəh obliəkəh, puhni pərstənu ən zlətə, yrəji od hišə do hišə oznənjət rojstvo božјya sina.

Tə boj srečni u vasi si jəh nejdəji prəd uratmi že zyųəda, kədər sə še frišni ən maji liəp ylašč, təkųə də je šə ləpųə jəh pošlušət. Tə mejn srečni pej si jəh nejdəji boj pozno, prųəti koncu zurnədə², kədər sə že usi zəyərjəni... Buəyi riəvəži, pole ku sə pojəli ciu dən zmerəm adnə ən istə kiticə ən hodili po mrazu srət zimə. Ən zəhvəlt Boya, də nəs je u Štvərjənu məlo, dəryuč bi nə koncu dneva yovorili slapši, ku čə bi yərmјəlo!

Smo zvјədlj però, də sə ne ponəujəjə zmerəm səmo istə dvјə piəsmi, ma də sə ponəujəji tudi zmerəm isti doyodki. Krajji dožјujəji usako lјəto nu sortu dežavų. Marsikejšən jəm prəponųde zmerəm istə rəčј, ən že ki krajji ne smјəji popivət yrə kəncət, də si spijəji zmerəm isti kofe, do čјəki jəh ne prime təkikardia. Puhno əldј jəm dјəla zmerəm istə uprašənjə, ku npr. “Ən zə koyə pobјərətə pej lјətos?” al pej “Ən duə vəs je təkųə ləpųə nəštimu?” al pej “Ən ki sə resni tisti pərstəni, ki masta nə rəkəh?”... Usakəm tərkeј sə šliše kejšnu bətuđu yləde čərənca, ən potle prije stavek, ki ne muəre zmeјnkət: “Masta pej modernu kəmelu, ən ki pije?”.

Ma škerci a parte, sə je triəba riəs zəhvəlt krajəm, kəmeləm ən usəm tistəm, ki sodəlyjəji pər ti vaški trədiciji ən ki nəberəji usako lјəto usotu zə špitau³ u Tərstu, ki nəs priјjəji objəskət ən ki nəm poliəpšəji dən. Prau ne vidəmo urə vəs prašət: “Ən zə koyə pobјərətə pej lјətos?”.

¹ **Ujrh** – Kadilo (iz nemščine) Weihrauch

² **Zurnəda** – Dan (iz italijanščine) Giornata

³ **Špitau** – Bolnišnica (iz italijanščine) Ospedale

NAŠ MOTO? NIČESAR NE REŽEMO

Ekipa Radio Vérité

Na radijski postaji Radio Spazio 103 lahko vsak dan ob 20. uri prisluhnemo oddajam v slovenskem jeziku. Začetki slovenskih programov segajo v leto 1977, ko je urednik Sergio Pellegrini dal pobudo, da bi na valovih Ljudskega radia – Radio popolare prisluhnili tudi slovenskim oddajam. V letih so pred mikrofonom stopili številni voditelji z Goriškega, ki so se preizkusili v oblikovanju oddaj. V oddajah so obravnavali in še vedno obravnavajo najrazličnejše teme, od kulture do športa, glasbe in aktualnosti. Danes oddaje v slovenskem jeziku vodita Danilo Čotar in Niko Klanjšček, ki spadata med začetnike slovenskih oddaj na Ljudskem radiu, kasneje Radiu Spazio 103. Poleg njiju slovenske sporede oblikujejo še Matjaž Pintar, Andrej Bavcon, Jerica Klanjšček, Tadej Lukman in Alessandro Frandolic Jr. Oddajo v rezijanščini pa snuje Ezio Gosgnach.

Pred tremi leti sta se ekipi slovenskih programov Radia Spazio pridružila še Miha Kovic in Jakob Leopoli z oddajo *Mihec in Jakec show*. Kasneje pa se jima je pridružila še Ilaria Bergnach, ki je v ekipi pred leti sodelovala skupaj s Carlotto Nanut v oddaji *Prazne buče močno donijo*. Sprva naj bi nastopala občasno kot gostja, potem pa je to dejansko postala stalnica in tako, skoraj naključno, je nastal trio Veritejevcev. Naslov oddaje namiguje na dejstvo, da po snemanju ne sledi postprodukcija, kajti posnetek oddajo tak kot je, brez obdelav. Zaradi tega je nastal moto »Ničesar ne režemo«. V oddaji, ki je na spored vsak drugi ponedeljek ob 20. uri (naslednja bo na vrsti 21. decembra), obravnavajo najrazličnejše teme, ki so vezane na aktualno dogajanje, tako v zamejskem okolju kot širom po svetu. V oddajo vključijo tudi goste, ki jih povabijo v studio, ali ko to ni mogoče se z njimi pogovarjajo preko telefona. Stalnica oddaje pa sta rubriki s sodelavcema Tamaro Peteani, ki

vodi rubriko o slovenskem jeziku in slovnici ter s Federicom Ivonejem, športnim navdušencem, ki poroča o vsesplošnem športnem dogajanju.

Meseca marca se je trio odločil, da bo snemanje oddaje predvajal v živo tudi na YouTubeu, da bi se tako ne samo preizkusili pred mikrofonom, pač pa tudi pred kamero. Povod za to je bilo spoznanje, da je veliko mladih fantov, ki se ukvarjajo z informatiko in jih tehnika zelo zanima. Zaradi tega je nastala tehnična ekipa, ki sta jo začetno sestavljala Daniel Petani in Guglielmo Frati, kasneje pa so se jima pridružili nadarjeni in nadebudni dijaki Salvatore Andaloro, Riccardo Riccio, Nicola Grauner in Maurizio Grillo. Mlada tehnična ekipa je, poleg tega, da skrbi za neposredno predvajanje oddaje preko spleta, sestavila led steno, ki krasi in osvetljuje veritejevski studio in pričara med oddajo razne svetlobne efekte.

Seveda ne smemo pozabiti tudi na maskoto oddaje, to je vedno prisotni in vsestranski Georgij.

Sodelovanje pri slovenskih programih Radia Spazio omogoča začetni pristop do radia in možnost spoznavanja tega sveta. Novi sodelavci, ki se želijo preizkusiti pred mikrofonom, ki jim je radio zanimiv in seveda čutijo, da bi lahko s svojimi idejami oblikovali zanimivo oddajo, so seveda vedno dobrodošli. Izkušnja pri ekipi slovenskih programov Radia Spazio je nadvse pozitivna in seveda omogoča, da poleg preizkušnje pred mikrofonom, vadijo slovenski jezik ter se naučijo veščin, ki so potrebne pri oblikovanju radijske oddaje. Če glavnim sestavinam pri tem dodamo še zabavo in dobro družbo, dobimo recept za nadvse prijetno dogodivščino.

Vse informacije o sporedih in frekvencah najdete na spletni strani <http://www.radiospazio103.it/>

KAKO JE ŽIVETI DANES – INTERVJUJI Z MLADIMI ŠTEVERJANCI

Intervju: Klara Tercic

Ime in priimek: Silvia Humar

Bivališče: Bukovje

Vaško ime družine: Klemenčevi

Letnik: 2003

Horoskop: bik

Najljubša hrana: pica

Najljubša pijača: Fanta

Študij: 4. razred višje šole Žiga Zois-turistična smer

Hobiji: glasba, pečem sladice

Šport: rada hodim po Števerjanu

Najljubše glasbene zvrsti: Pop glasba

Knjiga na nočni omarici: Midnight sun

Dober dan Silvia! Minilo je nekaj mesecev, odkar si bralcem Vestnika pripovedovala o življenju v karanteni in žal smo spet v podobni situaciji... Kako doživljaš to obdobje? Poleg šolskih obveznostih, kako najraje preživljaš svoj čas?

To obdobje gotovo doživljam zelo težko. Večkrat me zajame misel, da bi morala v teh letih s svojimi sovrstniki najbolj uživati mladost, ustvarjati nove spomine in doživljati čim več novih izkušenj. Toda zavedam se tudi, da če sedaj malo potrpiamo, bomo lahko kmalu prosti, svobodni in se na tak način hitreje povrnili k normalnemu življenju.

Poleg šolskih obveznosti rada pečem dvakrat na teden sladice, ki jih zelo radi jedo moj brat in oče. Med drugim večkrat poslušam glasbo in gledam veliko filmov. Začela sem si tudi ogledovati veliko dokumentarcev ... Menim, da sem radovedna oseba in z dokumentarci se res naučim veliko stvari.

Kmalu boš zaključila četrti letnik višje šole. Si zadovoljna s svojo izbiro? Morda že razmišljaš o bodočnosti? Imaš mogoče sanjski poklic?

Zelo sem vesela s svojo izbiro višješolske smeri, t.j. Žiga Zois, turistična smer. Priznam, da sem bila na začetku v dvomu, s časom in spoznanjem te smeri pa sem se navdušila na turistične predmete. Najbolj me navdušujejo ekonomski predmeti in jeziki, saj se v šoli učimo italijanščino, slovenščino, angleščino, nemščino in ruščino.

O bodočnosti seveda razmišljam... vsekakor pa imam še precej časa pred sabo. Do danes si nisem še razčistila, kateri bo moj bodoči poklic, vendar bi rada nadaljevala s študijem ekonomije.

Rada tudi potujem in stalno spoznavam nove kraje in pokrajine. Žal letos tega nisem mogla storiti. Nisem si še domislila sanjskega poklica, toda sanjam o tem, da bi živela in si ustvarila kariero v Rimu.

Vemo, da si zelo aktivna v vaških dejavnostih, tako v Mladinskem krožku kot v zboru. Kateri so tvoji najljubši trenutki med mnogimi dejavnostmi, ki jih letno prirejamo v Števerjanu?

Sodelovanje pri dejavnostih števerjanskega Mladinskega krožka in petje v Mešanem pevskem zboru mi prinašata veliko veselja. Še predvsem pa mi je všeč prirejanje in organiziranje miklavževanja. Lansko leto sem prvič sodelovala pri vodenju male gledališke igrice in pomagala pri pripravi Miklavževega večera. Igrico sem pripravila z Laro in Valentino, zelo je bilo zabavno. Prepričana sem tudi, da smo se vse tri naučile veliko zanimivih stvari in veliko odnesele.

Začela sem sodelovati z mešanim pevskim zborom dve leti nazaj. Takoj sem se navdušila za petje in za zborovski ambient.

Števerjan je ves čudovit, ampak kateri kraj ali zaselek je po tvojem najlepši?

Zelo rada se sprehajam po Števerjanu. Mislim, da je ta eden izmed mojih najljubših hobijev. S prijatelji se večkrat sprehodimo proti Mocverju, kjer so čudovite steze po gozdovih. Obožujem mirno okolje, ki se tam ustvari, saj je oddaljeno od ceste in ni slišati avtomobilov.

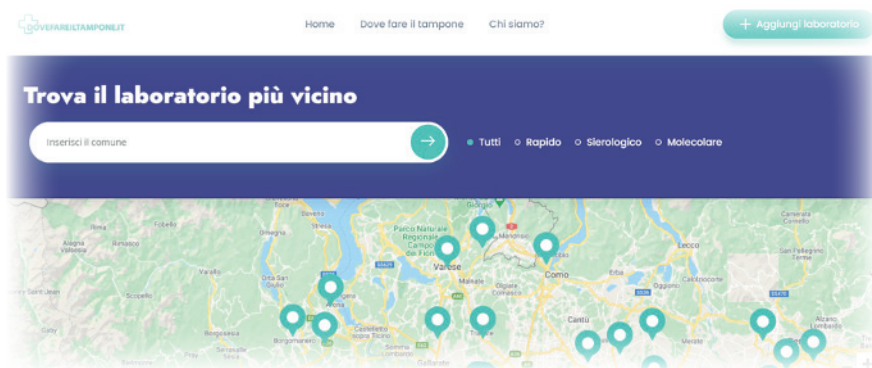
Hvala, Silvia, za pogovor. Kdo bo naslednji intervjuvanec?

Hvala tebi. Izbrala bi Miro Boškin.

KO ZNANJE IN TEORIJA POSTANETA PRAKSA

PLATFORMA: KAM NA BRIS?

Alek Devetak in Petra Ciglic

Spomladi smo pisali o petih mladih fantih, ki so si ob priliki prve karantene zamislili portal ri-Go, oziroma sistem, ki omogoča lažje digitalno plačevanje. Bivši študentje tehničnega zavoda Jurij Vega iz Gorice - Alek Devetak, Daniel Peteani, Guglielmo Frati in Manuel Lupoli - so že ponovno na sceni... tokrat s čisto novo in nadvse uporabno zamislijo - to je platforma »Kam na bris?/ Dove fare il tampone?«. Platformo najdemo na spletni strani: dovefareiltampone.it, kjer so zbrane informacije

o najbližjih zasebnih zdravstvenih ambulantah in medicinskih laboratorijih, ki omogočajo testiranje. Pogovorili smo se z Alekom Devetakom, ki je z Danielom in Guglielmom pogosto zelo dejaven tudi znotraj našega števerjanskega društva F. B. Sedej.

Kratka predstavitev:

Vsi so bivši dijaki zavoda Jurij Vega. Daniel Peteani študira multimedijske vede in tehnologije na videmski univerzi, Manuel Lupoli študira, prav tako na videmski univerzi, Internet of Things, Big Data & Web, Guglielmo Frati študira informatiko inženjerijo na Milanskem Politehniku in Alek Devetak je trenutno na magisteriju "Podjetne zakonodaje" na univerzi Bocconi.

Kako je prišlo do ideje za platformo »Kam na bris?«

Alek nam je povedal, da se mu je ideja porodila čisto naključno. Ko se je namreč po izpitih na univerzi želel vrniti v Gorico, se je odločil, da bo za vsak slučaj opravil bris za COVID-19, čeprav ni imel simptomov. Želel se je natanko pozanimati za proceduro in pri tem spoznal, da najti informacije o laboratorijih, ki izvajajo brise za COVID-19, na spletu sploh ni preprosto. Ni bilo namreč na voljo nobene spletne strani, kjer bi lahko dobil vse te informacije. Zato je vprašal prijatelje za pomoč in sam malo brskal po internetu. Pomislil je, da bi lahko sami ustvarili spletno stran, ki bi urejeno podajala vse važne informacije za tiste, ki morajo opraviti bris. Ko se je vrnil v Gorico se je o tem pogovoril z ostalimi, ki so bili vsi navdušeni nad idejo.

Kako deluje platforma?

Platforma deluje na zelo enostaven način. Na spletu poiščemo spletno stran www.dovefareiltampone.it. V iskalno vrstico vnesemo občino, v kateri želimo opraviti bris in se nam bo prikazal seznam vseh najbližjih laboratorijev, ki so v podatkovni bazi. Uporabnik lahko tudi sam označi morebitne napake v podatkovni bazi in doda nove laboratorije. Tehniki pa preverijo vse predlagane laboratorije in jih šele potem dodajo v podatkovno bazo. Na spletni strani lahko izbiramo med različnimi tipologijami testov. Tu lahko izbiramo tudi med laboratoriji, ki izvajajo hitre teste (test rapidi), serološke teste (test sierologici), molekularne teste (tamponi molecolari). O vsaki posamezni tipologiji testiranja najdemo tudi kratko razlago in nekaj splošnih informacij.

Kakšen je bil odziv na to pobudo? Je platforma uspešna?

Trenutno je spletno stran uporabilo več kot 3000 ljudi, v podatkovni bazi je že vnesenih več kot 500 laboratorijev iz celotne Italije.

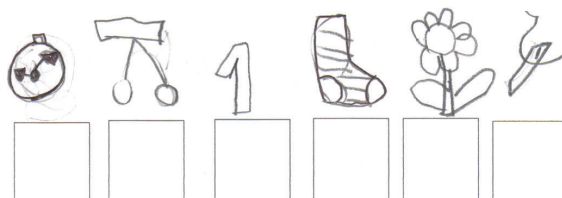
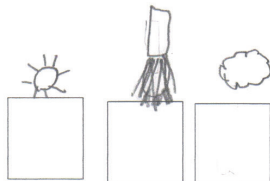
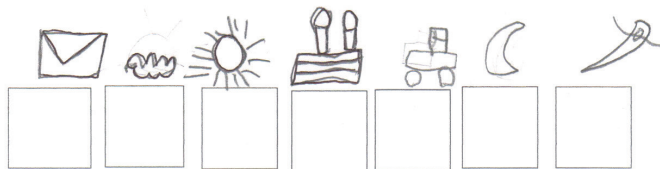
Kako za naprej, se bo dalo to idejo še dodatno razvijati in izkoristiti?

Alek, Daniel, Guglielmo in Manuel spletno stran ves čas intenzivno razvijajo, izboljšujejo in nadgrajujejo podatkovno bazo. Uporabnik se sicer težko zave sprememb, toda tehniki so na primer v prejšnjem tednu ponovno zapisali večji del kode, da bi bila še bolj učinkovita, hitrejša in da bi se boljše prilagajala na ekrane telefonov.

OSNOVNOŠOLCI PIŠEJO

REŠI REBUS. V VSAK OKVIRČEK ZAPIŠI PRVO ČRKO BESEDE.

V VODORAVNI SMERI POIŠČI IMENA ŠTIRIH UČENCEV DRUGEGA RAZREDA OSNOVNE ŠOLE. IMENA ZAPIŠI NA ČRTE.

S	Č	M	O	A	K	Č	L
R	A	F	A	E	L	M	T
O	M	O	K	J	R	P	I
S	I	H	M	A	T	E	J
M	O	L	G	B	C	B	O
I	P	E	T	E	R	H	T
R	Y	A	N	P	O	T	S
A	E	I	M	M	O	P	R

KRIŽANKA PRIJATELJEV TRETJEGA RAZREDA

3 ČRKE

MIR
MOČ

4 ČRKE

BRAT
SKRB
SRCE

5 ČRK

POMOČ
SREČA

6 ČRK

MAMICA

7 ČRK

DOBROTA
DRUŽINA
SRČNOST
VESELJE

8 ČRK

LJUBEZEN

9 ČRK

VLJUDNOST

10 ČRK

PRAVIČNOST
PRIJAZNOST

11 ČRK

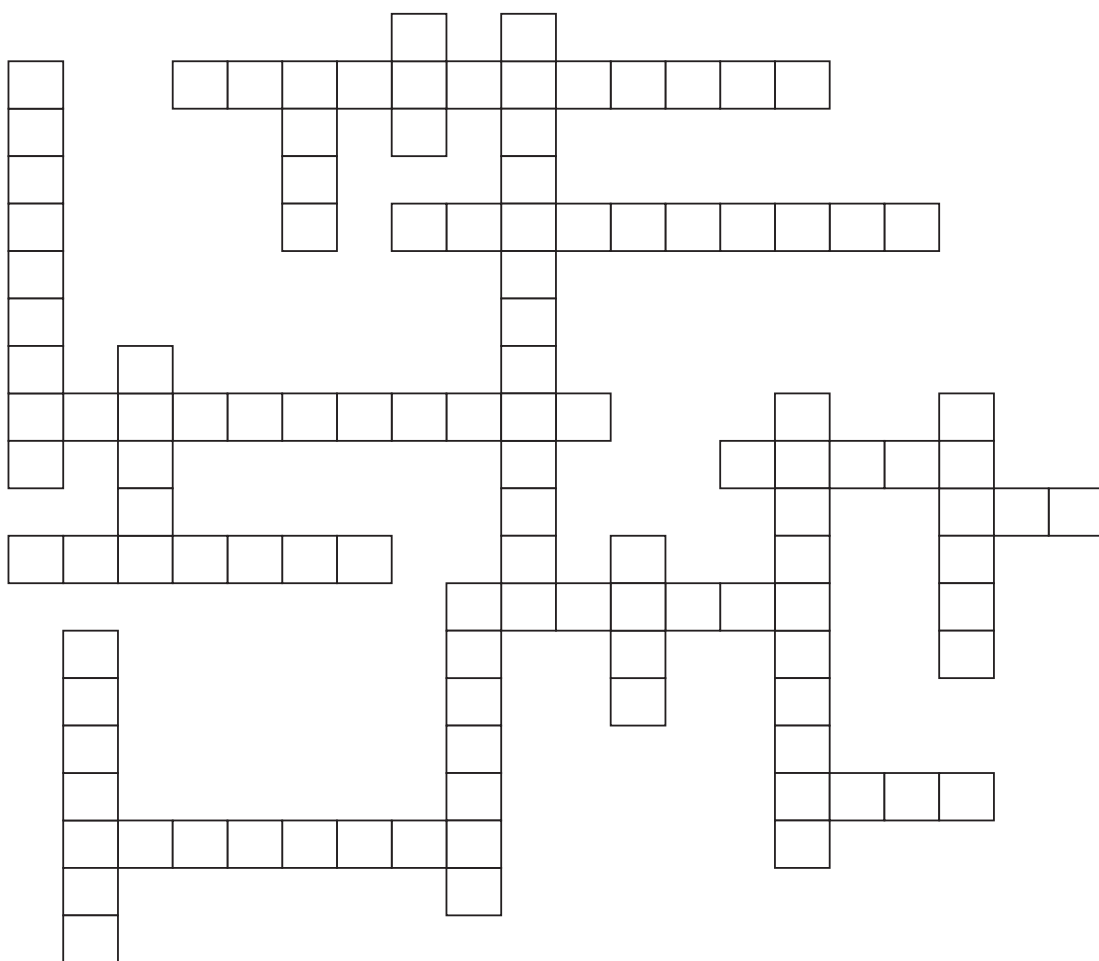
SPOŠTOVANJE

12 ČRK

DOBROSRČNOST

13 ČRK

PRIJATELJSTVO

ŠKRAT IN ZDRAVILNI SIRUP

Nekoč je bila na griču lepa vasica. Tam je bilo veliko hiš. Blizu je bil tudi gozdček. V vsaki hiši je živel en otrok.

Otroci so vsako jutro ob 7.30 peš šli v šolo. Po poti so ponavljali poštevance, številke do sto v angleščini in protipomenke, nadpomenke, podpomenke in sopomenke.

Nekega dne se je v vasi prikazal čuden škrat. Bil je zelene barve, imel je rdeče oči in velika ušesa. Živel je poleg vasi in ni imel hrane. V bližini gozda je videl deset hiš, kjer so živeli otroci. Potrkal je na vrata in vprašal, če lahko vstopi. Otroci so ga gledali z velikimi očmi in so se ga ustrašili. Škrat je vstopil v hišo, otroci so prestrašeno zbežali v gozd. Škrat je zagledal pripravljeno kosilo in si je postregel. Požrl je prav vse, tudi sladice.

Ko je bila ura za večerjo, se je spomnil, da je pojedel vso hrano, zato je šel nabirat maline, hruške in malo pekoče paprike. Otroci so ga opazovali in ga zasledovali. Začel je jesti maline, hruško, in ko je pojedel zadnji kos paprike, mu je glava postala rdeča. Vsi otroci so mu priskočili na pomoč z vodo in kruhom, Jožko pa se je spomnil, kaj mu lahko najbolje pomaga. Dali so mu malo kravjega mleka. Tako je pošast postala hišni ljubljencek otrok.

Toda po nekaj dneh, ko je bil škrat pri hiši, je Jožko začel kašljati. V vasici ni bilo bolnic. Jožko je bil bolan in otroci so poklicali starše, da ga odpeljejo v bližnje mesto. Prišel je rešilec, ki je vso pot s sireno tulil in je dečka odpeljal.

Otroci niso vedeli, da je bolezen prinesel škrat. Kovi, tako mu je bilo ime, je prišel s planeta Viruslandija.

V bolnici so Jožku naredili bris. Izvedeli so, da je pozitiven na Kovi-99. Dečka so zdravili z Akitipirino. Ker je bil Jožko pozitiven na zelo nalezljiv virus, so v vasi zaprli šolo. Otroci so morali oddajati naloge golobom, ki so jih odnašali učiteljici, da jih je lahko pregledala. Tudi ostale otroke so poklicali na bris; vsi so bili negativni.

Od tistega dne pa so morali nositi maske, se držati razdalje in si večkrat razkuževati roke. Jožku so otroci nosili darila pod okno: knjige, križanke in sudoku, časopise in revije, liste za origami, risbe, ki so jih sami narisali, posnetke z voščili. Podarili so mu tudi igrače in puzzle.

V hišico, kjer je živel Jožko, je šla čistilka, da bi vse razkužila in počistila. Ko je vstopila je zagledala Kovija in ga je z metlo spodila iz hiše. Ker pa ni odšel, so otroci prinesli balončke in ga privezali, da bi ga poslali na Viruslandijo. Tudi to jim ni uspelo, saj je Kovi padel spet na zemljo.

V bližnji vasi, v Števerjanu, pa je živela stara žena, nabirala je zdravilna zelišča. Otroci so šli do nje in jo prosili naj jim pomaga. Pripravila je poseben sirup. Odnegli so ga Jožku in je hitro ozdravel. Tudi Kovija so prisilili, da ga je popil. Škrat pa je sirup izbljuval in odšel daleč proč; ne vemo kam, verjetno se je vrnil na Viruslandijo.

Končno so lahko spet živeli brez mask. Vsi so bili veseli, srečni in zdravi še dolgo let.

Učenci 4.r.

MOJA PRAVLJICA

Nekoč je živel gusar po imenu Mario. Imel je papigo in skupaj sta potovala. Ko sta potovala, sta od daleč videla velikansko hobotnico. Zato sta morala spremeniti smer plovbe in narediti daljšo pot, dokler nista videla otoka. Nato se je naenkrat prikazala hobotnica in ju je s svojo lovko vrgla daleč, skoraj do sredine morja. Gusar se je zelo razjezil in je začel plavati tako hitro, da je v pol ure prišel do otoka. Potem sta hodila in papiga je vsako toliko letela, da vidi kam hodita, dokler nista našla gozda. V tistem gozdu so bili leteči konji. Gusar in papiga sta čakala in čakala, dokler se ni prikazal največji,

najlepši, najmočnejši konj. Ko ga je gusar videl, je skočil nanj, ampak konj ga je vrgel na tla. Drugi dan je leteči konj šel na hrib in v tistem trenutku je gusar skupaj s papigo skočil na letečega konja. Konj je hotel vreči gusarja na tla, a je ta toliko zdržal, da je konj nehal. Tako so postali gusar, papiga in leteči konj najljubši prijatelji.

Ruben

RDEČA KAPICA NEKOLIKO DRUGAČE

Nekega dne je Rdeča kapica šla v grad. V neki temni sobi je našla čudežno svetilko. Ko jo je prijela v roke, je prišel ven duh. Duh jo je vprašal, kaj naj naredi zanjo. Rdeča kapica je odgovorila: "Hočem, da če bom v nevarnosti, me rešiš." Saj ni hotela ponovno umreti, kot kadar jo je požrl volk. Tako sta skupaj odšla.

Nista pa vedela, da je bila v gradu zlobna čarovnica. Ko sta srečala čarovnico, sta videla, da je bila zelo grda. Čarovnica je bila gobasta, imela je dolg nos in ni bila prav nič prijazna. Čarovnica je vzela svojo magično palico. Hotela je na vse načine ubiti Rdečo kapico, ampak duh jo je branil. Čarovnica ga je torej spremenila v zlobnega.

Nato je Rdeča kapica zbežala. Čarovnica je ukazala duhu, naj zapre vse izhode iz palače. Rdeča kapica ga je lepo nagovorila, da bi se spomnil, da je prijazen. Ko se je duh spomnil tega, je postal zopet prijazen.

Tako sta skupaj premagala čarovnico in lepo živela skupaj.

Danjel

ŠOLA V ČASU COVID-a

Letošnje šolsko leto mi ni tako všeč, saj se moramo držati vedno en meter narazen, si ne smemo sposojati potrebščin in tako naprej. Kar mi pa gre najbolj na živce je to, da moramo vedno imeti masko na nosu in na ustih, tudi ko sedimo. Med odmorom je še slabše, ker smo potni in moramo imeti masko. V šoli imamo razdeljeno igrišče na pol: 1., 2. in 4. razred so skupaj na eni strani igrišča, 5. in 3. sta skupaj na drugi strani igrišča.

V Dijaškem domu se nekateri moji prijatelji hecajo na račun mask: neka prijateljica je rekla, da če ti je profesor zoprni, mu pokažeš jezik, ko imaš masko. Tega pa jaz nikoli ne počnem.

S svojo najljubšo prijateljico Jasmine se vedno hecava, se pogovarjava, se imava radi tudi v času COVID-a 19, vedno se potolaživa.

Včasih mi gredo na živce tisti, ki ko stopijo v razred, si vedno razkužijo roke, ko gredo iz razreda, si dajo razkužilo na roke, tudi ko so si že umili roke, si jih razkužijo. To me prav jezi, za vsako stvar si moraš razkužiti roke!

Mene prav malo veseli priti v šolo. Ko smo bili doma, je bilo zelo lepo, le da si imel res veliko - 1.000.000.000.000.000 - nalog. Zdaj ko smo v šoli, moramo imeti masko, moramo spoštovati vsa pravila, ampak ti dajo manj nalog.

Moje mnenje je, da taka šola ni v redu, ampak sem vesela, ker sem spet s svojimi prijatelji.

Matilda

O MAJHNEM VITEZU IN O ARABSKEM RAZBOJNIKU

Živel je vitez, ki se je hotel poročiti s prelepo in bogato kraljično. Neko noč je prišel Vigmar, najhujši arabski razbojnik, ki jih je kdaj bilo, in presekal glavo kraljični.

Ko je vitez izvedel, kaj se je zgodilo, je z ladjo šel do Arabije, kjer so povsod hiše iz kruha z bonboni in z drugimi jedmi. Šel je v Vigmarjevo čokoladno skrivališče, kjer ga je čakala dolga bitka z razbojnikom. Vigmar je zbežal v bonbonovo banko, kjer je velik labirint. Vitez ga je lovil in lovil, dokler Vidmar ni skočil z visoke police in je potisnil viteza ob zid. Prav takrat se je zasvetil velik zaklad in iz njega je prišlo tisoč vitezov v pomoč malemu vitezcu. Vigmar je zbežal v Evropo. Ko je došel, je vitez že čakal razbojnika. Zgrabil ga je in ga vrgel v kokosovo peč. Iz peči pa je prišla kraljična, ki jo je hotel poročiti.

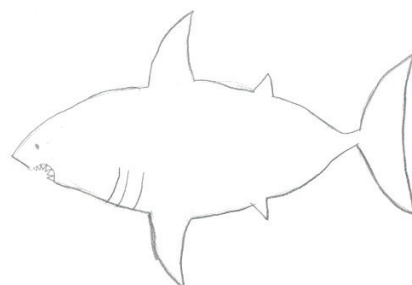
Ko se je vrnil domov je postal general vseh vitezov, poročil se s kraljično, imel otroke in živel srečno in veselo celo življenje.

Aleš

MORSKI PES

Morski psi živijo v slani globoki vodi. Njihova hidrodinamična oblika jim omogoča, da so zelo hitri. Njihov dober nos takoj zavoha kri. Imajo zelo velike zobe, s katerimi lovijo druge morske živali. Morski pes je najbolj strašna žival v morju. V čeljustih imajo ducate močnih zob. Morski psi preplavajo okoli 300 km na dan. V morju živijo že približno 350 milijonov let.

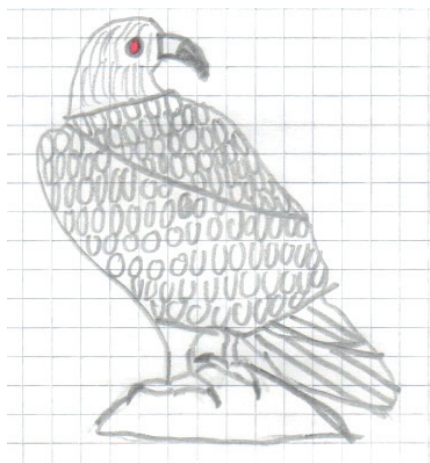
Daniel

PLANINSKI OREL

Planinski orel (*Aquila chrysaetos*) je dolg od 76 do 89 cm. Planinski orel je med največjimi, gotovo pa najbolj znanimi in ogroženimi ujedami. Nekoč je živel v velikem delu Evrope, sedaj pa je že silno redek. Posamič gnezdi tudi pri nas. Je sicer vsejdec, tudi mrhovinar, napada pa pretežno bolne živali. Običajno ljudje precenjujejo njegove zmožnosti. Pripisujejo mu prevelik plen in ga po krivici obtožujejo raznih grozodejstev. Planinski orel živi vedno na istem kraju.

Danjel

BOŽIČNA KRIŽANKA

20 20

solidarnost
obdarovanje

blagoslov
koledniki
izkrenost

skupnost
pastirji
repatica
poprtnik

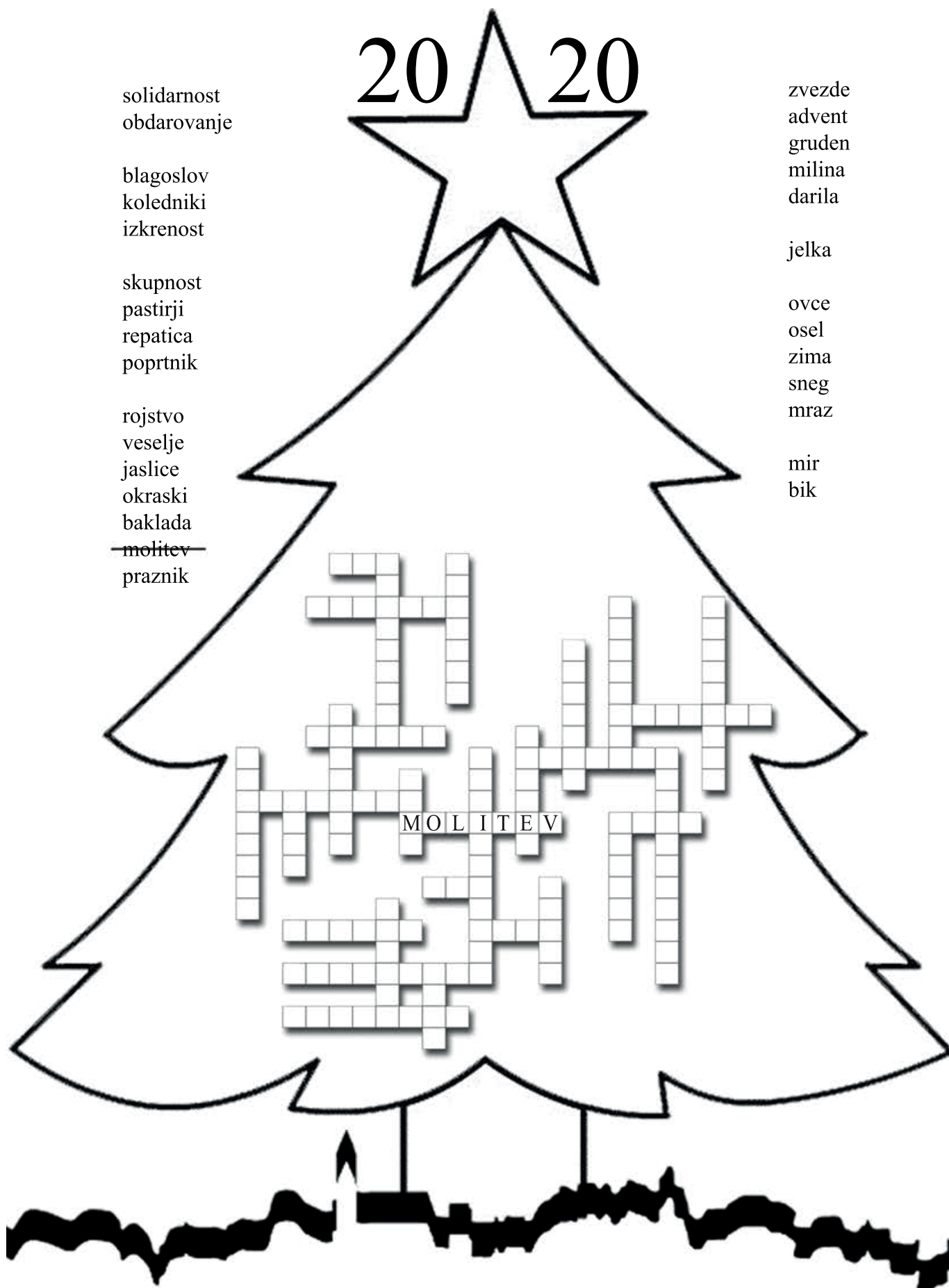
rojstvo
veselje
jaslice
okraski
baklada
~~molitev~~
praznik

zvezde
advent
gruden
milina
darila

jelka

ovce
osel
zima
sneg
mraz

mir
bik

KUHARSKI RECEPTI

Evelin

KRHKI JELENČKI

Sestavine:

Testo:

- 200 g masla,
- ščepec soli,
- 2 žlički vanilijeve arome,
- 85 g svetlo rjavega sladkorja,
- 85 g zmletega riža,
- 225 g moka,
- 3 žlice sladkorja v prahu.

Okraši:

- 8 rdečih bonbonov za noske,
- 16 belih bonbonov ali gumbkov iz bele čokolade za oči,
- črna barva za živila v tubi,
- moka za valjanje.

Drugi pripomočki:

- 8 celofanskih vrečic (15 x 25 cm) ali pravokotnih kosov celofana (8 x 40 cm),
- 8 rjavih ali črnih kosov kosmate žice
- listki in vrvica ali darilni trak,
- krožnik, model za torte ali krog iz kartona s premerom 22 do 23 cm.

Priprava

V veliki skledi s kuhalnico temeljito zmešamo zmeščano maslo, vanilijo in sladkor. Najprej primešamo zmleti riž, nato še moko. Če zmes postane presuha, jo z rokami pognetemo v gladko testo in oblikujemo v kroglo.

Plitev pekač obložimo s papirjem za peko. Testeno kroglo položimo na sredino in jo sploščimo z rokami. S pomokanim valjarjem – da se testo ne bo prijemale nanj – testo razvaljamo v velik krog.

Na razvaljano testo položimo krožnik s premerom 22 do 23 cm, model za torte ali krog iz lepenke, ki ga z nožem obrežemo, da dobimo pravilen krog. Obrezke zavržemo.

Z nožem zarišemo v krog črte, kot bi rezali pico na 8 delov, le da testa ne prerežemo. Po teh črtah testo prepikamo z vilicami. Po obodu kroga naredimo s pritiskanjem vilic vzorec, ki bo pri jelenčkih predstavljal »lase«.

Krog pokrijemo s prozorno kuhinjsko folijo in ga damo za 30 minut v hladilnik. Pečico segrejemo na 180 °C. Ohlajeno testo pečemo 25 minut, da rahlo porumeni. Ko se na pekaču popolnoma ohladi, ga z ostrim nožem razrežemo po črtah, ki smo jih naredili z vilicami. Tako dobimo 8 trikotnih kosov.

Sladkor v prahu zmešamo z 1 do 2 žličkama vode v precej gost oblivi. Vanj kot v lepilo pomakamo rdeče bonbone in jih prilepimo na konico vsakega trikotnika – to bo jelenčkov nos. Enako prilepimo

še bele ali čokoladne krogce za oči; namestimo jih 2 cm od roba proti sredini. Belim očem narišemo zenice s črno barvo za živila. Pustimo, da se sladkorni obliv povsem posuši in strdi.

Vsak piškot pazljivo zavijemo v kos celofana ali ga položimo v celofansko vrečico. Celofan, ki smo ga nad jelenčkovim čelom zbrali skupaj, ovijemo z žico; iz enakih koncev žice na vsaki strani oblikujemo jelenje rogove. Na trakce privežemo listke z imenom obdarovanca ali pa jih uporabimo za to, da jelenčke obesimo na novoletno jelko. V hladnem in suhem prostoru se bodo obdržali tri dni.

SLADKA BOŽIČNA DREVESCA

Sestavine:

- 100 g masla, segretega na sobno temperaturo,
- 100 g rjavega sladkorja,
- 1 žlička vanilijeve arome,
- 2 srednje veliki jajci,
- 100 g moko,
- 1 žlička pecilnega praška,
- 3 žlice kakava v prahu,
- 3 žlice mleka,

- 300 g presejanega sladkorja v prahu,
- zelena jedilna barva,
- čokoladne mrvice, sladkorne snežinke ali drobni pisani čokoladni bonboni za okras,

- maslo za model,
- 8 palčk za lizike ali tortice.

Priprava

Pečico segrejemo na 180 °C. Model za torte s premerom 20 cm namastimo z maslom in dno obložimo s papirjem za peko.

Maslo damo skupaj s sladkorjem in vanilijevo aromo v skledo in mešamo, da dobimo kremasto zmes. V zmes ubijemo eno jajce, zmešamo, nato vanjo ubijemo še drugo jajce in ponovno zmešamo. Kakav in moko presejemo in ju skupaj z mlekom dodamo v skledo ter vse dobro premešamo, da dobimo gladko maso. Maso z žlico nadevamo v model in jo z zadnjo stranjo žlice lepo zgladimo, da bo čim bolj ravna. Pečemo 20 minut ali tako dolgo, da je zobotrebec, ki ga zapičimo v sredino biskvita, čist, ko ga izvlečemo (na zobotrebca naj bodo le drobtinice, ne pa mokro testo). Biskvit pustimo, da se v modlu na rešetki popolnoma ohladi.

Biskvit vzamemo iz modla in ga z nazobčanim nožem narežemo na 8 trikotnikov, kakor torto. Vsak trikotnik obrnemo tako, da je zaobljeni zunanji del obrnjen proti nam, in vanj skozi sredino zunanjega roba zapičimo palčko za tortice. Iz tortice naj gleda dovolj palčke, da jo bomo lahko prijeli v roke.

Jedilno barvo in sladkor v prahu zmešamo s toliko vode, da dobimo sladkorni obliv, ki je malce tekoč, vendar še vedno precej gost. Najprej ga poskusimo malo nakapati na košček papirja. Ostati mora v obliki ozkih trakov; ne sme se razliti po celem papirju.

Z oblivom okrasimo kolačke – lahko jih popolnoma pobarvamo ali pa jih okrasimo s črtami, da spominjajo na božična drevesca. Okrasimo jih še s sladkornimi snežinkami in bonbončki, nato jih položimo na rešetko in pustimo, da se obliv posuši – to lahko traja nekaj ur. Okrašene kolačke lahko v škatli za piškote hranimo 2 dni, neokrašene pa lahko za največ 6 mesecev zamrznemo. Preden jih

razrežemo in okrasimo, jih popolnoma odmrzujemo.

BOŽIČNE ROŽICE

Testo:

- 300 g gladke moke,
- 200 g masla,
- 100 g sladkorja v prahu,
- 1 jajce,
- limonova lupinica,
- 100 g orehov.

Nadev:

- marelična marmelada,
- punčeva glazura (iz kozarčka),
- nasekljane pistacije za posip.

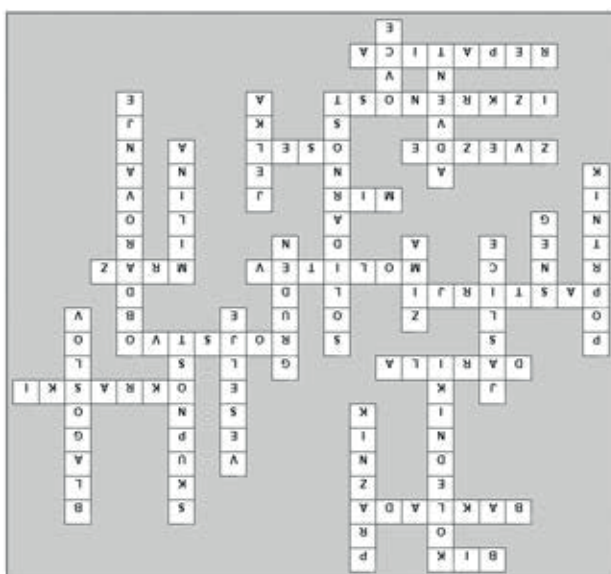
Priprava

Sestavine za testo hitro zgnetemo na hladni delovni površini v krhko testo; pustimo ga počivati približno pol ure. Testo razvaljamo približno 3 mm debelo in z modelčki izrežemo cvetove.

Cvetove zložimo na pekač, ki smo ga obložili s papirjem za peko in pečemo v prej segreti pečici pri 200 °C približno 15 minut.

Ohlajene cvetove premažemo z marmelado in po dva sestavimo. Sestavljene kekse premažemo z raztopljeno punč glazuro in potresemo z nasekljanimi pistacijami, da dobimo lepe rožice.

REŠITEV KRIŽANKE

DAROVI

Za cerkev v Števerjanu darujejo:

- ob krstu Davida Špacapana, starši in nonoti 100,00€,
- ob poroki Sare in Mateja, cerkvene pevke 100,00€,
- v spomin na pokojno Milko Tomažič, Evgen in Simon Komjanc 100,00€,
- v spomin na pokojno Milko Tomažič, sestra Marta 100,00€,
- v spomin na pokojno Milko Tomažič, nečak Roberto 50,00€,
- v spomin na pokojno Milko Tomažič, družina Marko Terčič 100,00€,
- v spomin na pokojno Milko Tomažič, Ida Komjanc 50,00€,
- letniki 1940 100,00€,
- ob obletnici moževe smrti, Marija Komjanc 100,00€,
- N.N. 20,00€,
- ob zlati poroki, Eda in Ivan 100,00€,
- v zahvalo za dobro opravljeno trgatov, Evgen in Simon Komjanc 100,00€,
- v spomin na pokojno Emo Planišček, Bruno in Adriana 50,00€,
- v spomin na pokojno Emo Planišček, Evgen in Simon Komjanc 100,00€,
- A. H. 100,00€,
- v spomin na pokojno Marino Lenardi, Sandra in Titi 100,00€,
- A. L. 1000,00€.

Za Števerjanski vestnik, darujejo:

- namesto cvetja za pokojno Nado Maraž vd. Lango, festivalski pekači 80,00€,
- v spomin na pokojnega Ivana Prinčiča, Anton Podveršič z družino 50,00€,
- Lidija Gruden 20,00€,
- Dominik Humar 25,00€

Za MePZ Frančišek. B. Sedej darujejo:

- družina Carrara 50,00€,
- v zahvalo ob poroki, Fabijan Muzič 100,00€,
- v spomin na pokojno Milko Tomažič, družina 200,00€,
- sestrične 75,00€,

- Eda in Ivan ob obletnici poroke 50,00€
- v spomin na pokojno Emo Planišček, družina 100,00€,
- v spomin na pokojno Emo Planišček, Miljan Maraž 50,00€,
- v spomin na pokojno Emo Planišček, Magda in Srečko Florenin 50,00€.

Za cerkev na Jazbinah, darujejo:

- v spomin na pokojna Ivana Prinčiča in Ennia Marego, družina Skok 100,00€,
- Zdravko Klanjšček 50,00€,
- Slavica Medvešček 50,00€,
- Evgen in Simon Komjanc 100,00€,

Za lačne otroke:

- namesto cvetja za pokojnega Severina Hledeta, Aleš in Bogdana 50,00€,
- v spomin na pokojno teto Milko, Srebrničevi nečaki in nečakinje 150,00€,
- N.N. 10,00€,
- Elizabeta Č. 50,00€,
- N.N. 100,00€,
- Ida Komjanc 100,00€.
- Marija Komjanc, 100,00€,

Za mlade družine v stiski:

- v spomin na pokojnega Pepeta Carraro, družina 300,00€,
- sestrične Sonja in Silvana 50,00€,
- N.N. 50,00€,
- M.T. 20,00€,
- Marija in Albin ob obletnici poroke 150,00€,
- Nadja Sosol 20,00€,
- A.P. 50,00€,
- družina Marassi 50,00€,
- ob prvi obletnici smrti Mariota Miklusa, N.N. 100,00€,
- v spomin na pokojno Ines Mužič-Hlede, družina 150,00€,
- N.N. 20,00€,
- v spomin na pokojno Milko Tomažič, družina Roman Cotič 100,00€,
- v spomin na pokojne Milko, Pepeta, Marjana in Marino, sorodniki 100,00€.

- v spomin na pokojno Marino Lenardi, Sandra in Titi 100,00€,
- v spomin na pokojno Jolando Žigon - Turus, družina 150,00€,
- N.N. Števerjan 30,00€,
- v spomin na pokojne starše Makuc, Lilijana 100,00€,
- v spomin na pokojno Emo Planišček, županovi s Klanca 50,00€,
- namesto cvetja na grob pokojnega Emila Miklusa, družina 100,00€,
- namesto cvetja na grob pokojnega Pepeta Carrara, Elza, Bruna, Marta, Neva in Jerica 130,00€,
- v zahvalo za petindvajset let skupnega življenja, Valentina in Damijan 200,00€.

Za župnijski dom F. B. Sedej darujeta:

- ob zlati poroki, Eda in Ivan 50,00€.

V dober namen daruje:

- v spomin na očeta, A.H 100,00€.

Za misijonarja Pedra Opeko in Danila Lisjaka:

- N.N. po 50,00€.

SMRTI

Marina Lenardi Perse

Rodila se je 4. junija 1938 v Gorici.
Umrla je 7. novembra 2020 v Gorici.
Pogreb je potekal 11. novembra 2020 v Števerjanu.

Giuseppe Marassi

Rodil se je 2. maja 1928 v Števerjanu.
Umrli je 4. novembra 2020 v Gorici.
Pogreb je potekal 7. novembra 2020 v Števerjanu.

Giuseppe (Pepe) Carrara

Rodil se je 8. aprila 1936 v Števerjanu.
Umrli je 20. oktobra 2020 v Gorici.
Pogreb je potekal 23. oktobra 2020 v Števerjanu.

Emma Planišček vd. Beretta

Rodila se je 14. marca 1924 v Števerjanu.
Umrli je 10. oktobra 2020 v Števerjanu.
Pogreb je potekal 14. oktobra 2020 v Števerjanu.

ČESTITKE

V soboto, 24. oktobra 2020, sta Fabijan Muzič in Giada Peteani stopila na skupno pot v cerkvi sv. Vida in Modesta na Placuti. Novoporočencema čestitamo in želimo veliko medsebojnega razumevanja in božjega blagoslova.

26. oktobra 2020 je mali Luka razveselil očeta Martina Gregorca in mamo Eliano Humar. Novi družini čestitamo in želimo veliko veselja, zdravja in ljubezni. Malemu Luku pa želimo, da bi postal velik in pošten fant.

PRAZNIK SVETIH TREH KRALJEV

Spoštovane bralke in bralci Števerjanskega vestnika,

tudi to leto se bliža h koncu in skupaj z njim dan, na katerega obhajamo praznik Svetih treh kraljev. Zato smo se števerjanski fantje v prejšnjih dneh sestali, da bi se pomenili o tradicionalnem koledovanju.

Te besede pišemo s težkim srcem. Žal virus Sars-Cov-2 še vedno divja po svetu in trenutno nič ne kaže, da bi se do januarja stvari izboljšale. Zato, da bi obvarovali našo vas in vaščane pred morebitno okužbo, smo se vsi skupaj torej odločili, da Števerjancev, ne v vasi in niti v bližnjih krajih, letos ne bomo obiskali. Storili pa bomo vse, kar bo mogoče storiti v skladu z razmerami. Kralji bomo prisotni pri maši 6. januarja, kakor vsako leto. Za tem bo vsak član koledniške skupine individualno hodil od hiše do hiše njemu dodeljenega zaselka in bo prenovil napis nad vrati ter dostavil letošnje podobice v poštni nabiralnik ali v okolico hišnih vrat. Kolednik pa ne bo zvonil ali hodil v stanovanja. Še enkrat ponovim, da smo se za to odločili s težkim srcem, saj je ta dan priložnost, da vas vidimo in obiščemo.

Kdorkoli bo želel, tako kot vsako leto, vseeno oddati svoj prostovoljni prispevek, bo lahko v ta namen izkoristil priložnostni nabiralnik, ki bo v cerkvi na voljo vedno, ko bo ta odprta. Kdor iz drugih razlogov tega ne more storiti, a želi vseeno izročiti svoj dar, lahko pokliče Mateja Hledeta na številko 339-2151991. Letos bomo zbrane prostovoljne prispevke oddali goriškima ustanovama Anffas (Associazione Nazionale di Famiglie di Persone con Disabilità Intellettive e/o Relazionali Onlus) in Spiraglio (Volontari Isontini Sostegno Ammalati Neoplastici), saj mislimo, da bosta v tem težkem trenutku še bolj potrebovali našo skupno pomoč.

Prepričani smo, da boste našo odločitev razumeli, saj te težje situacije prenašamo vsi že več mesecev. Želimo se vam zahvaliti, ker nas vsako leto podpirate in upamo, da vas bomo lahko osebno obiskali v prihodnjem koledovanju, leta 2022.

Voščimo vam veliko zdravja in moči. Po vsakem viharju znova posije sonce in zagotovo bo tako tudi tokrat.

Vaši
Sveti trije kralji

TOPLO VABLJENI!

Mladinski krožek F. B. Sedej organizira natečaj

MOJE JASLICE

Vljudno vas vabimo, da nam do 27.12.2020 pošljete preko WhatsApp-a fotografijo vaših jaslic in božičnega drevesca, na telefonsko številko:

+39 3343633072 (Silvia Humar)

Dragi bralci in prijatelji,

blagoslovljene in ljubezni polne božične praznike Vam voščijo:

županja Franca Padovan, vsi občinski sodelavci, uredništvo Števerjanskega vestnika, društvo F.B. Sedej in vse včlanjene skupine.

Božič 2020

BOŽIČNA POBARVANKA

